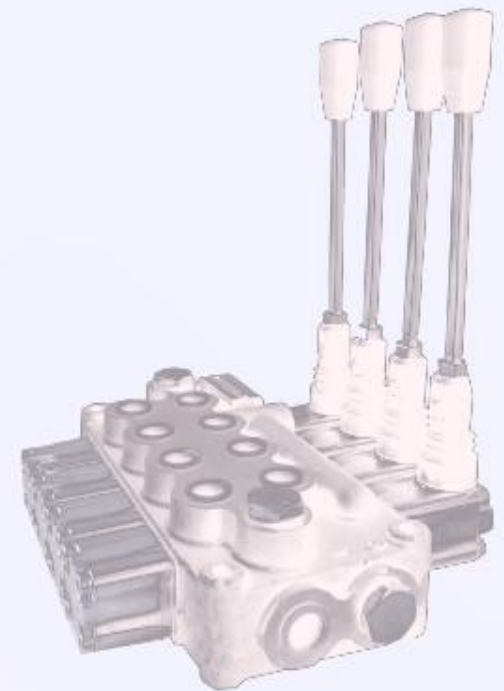
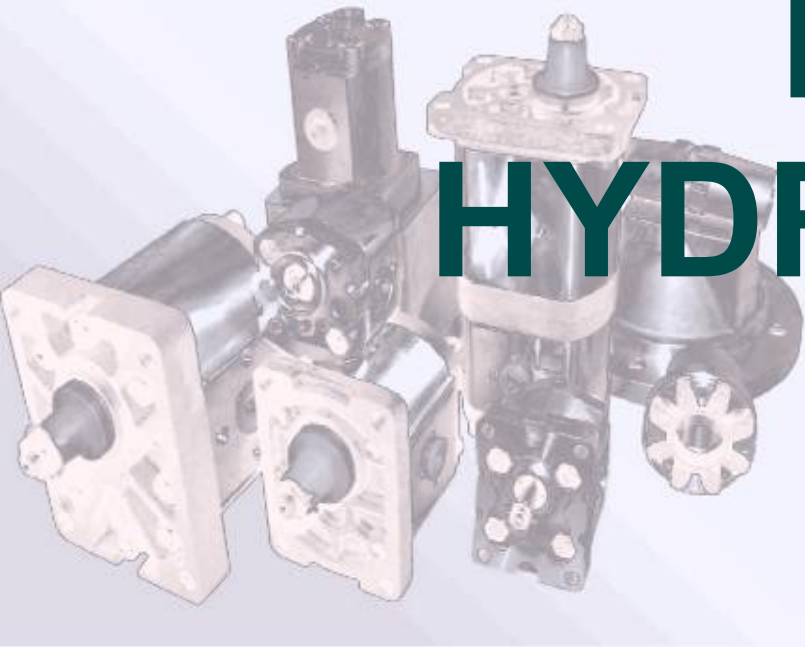
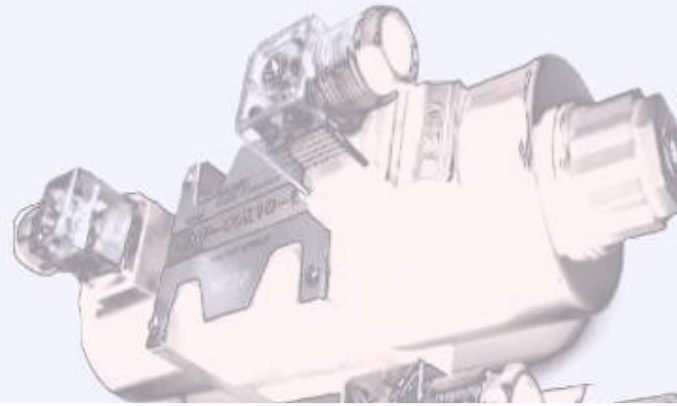

NAPĘD HYDRAULICZNY

Podstawowe zalety urządzeń hydraulicznych:

Duża niezawodność,

Duże przenoszone moce,

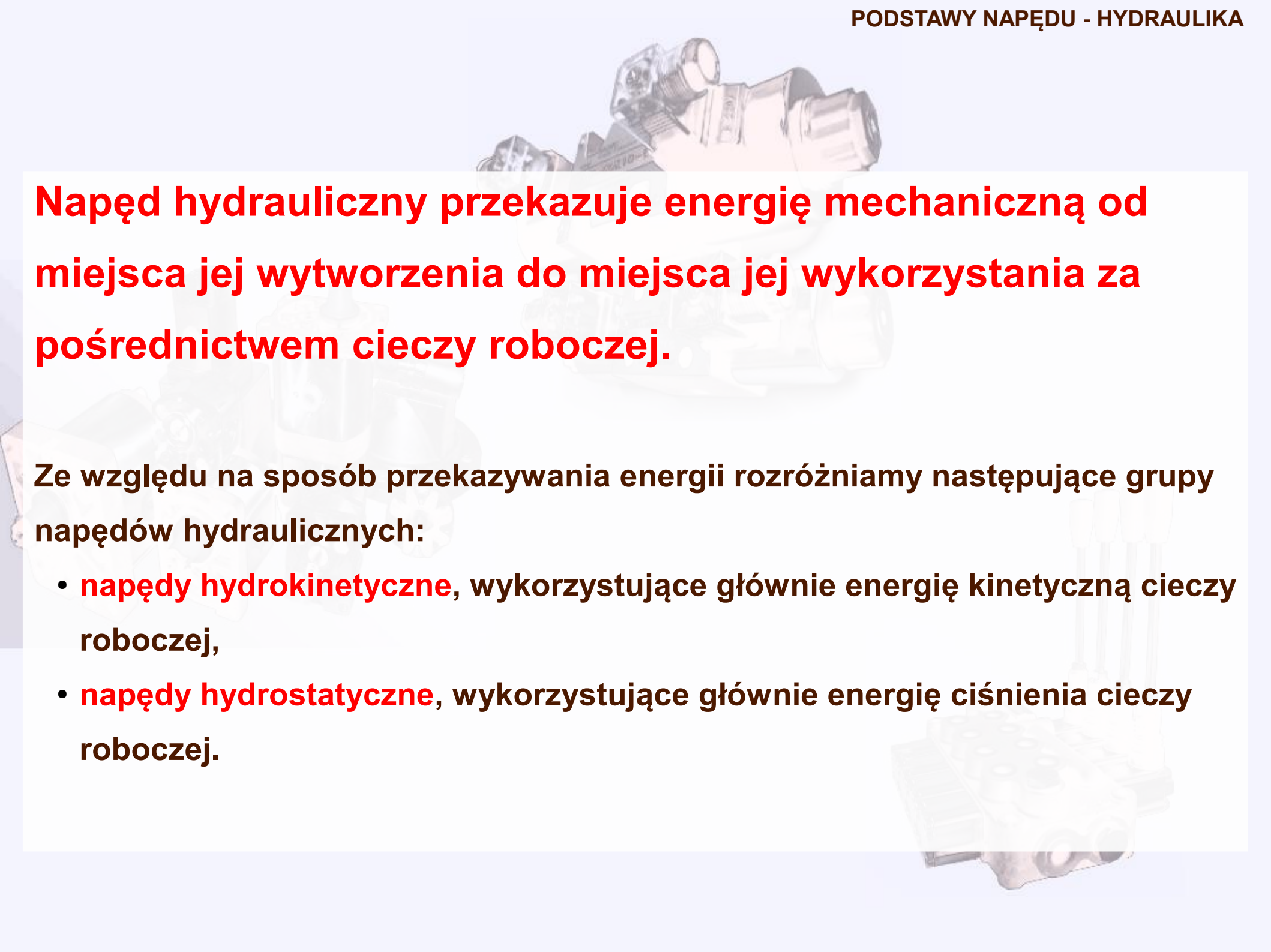
Duży współczynnik wzmocnienia (rozumiany jako stosunek mocy sygnału wyjściowego do mocy sygnału wejściowego ($\sim 10^8$),

Mała wrażliwość na zakłócenia,

Prostota obsługi,

Relatywnie mała zależność właściwości od obciążeń.

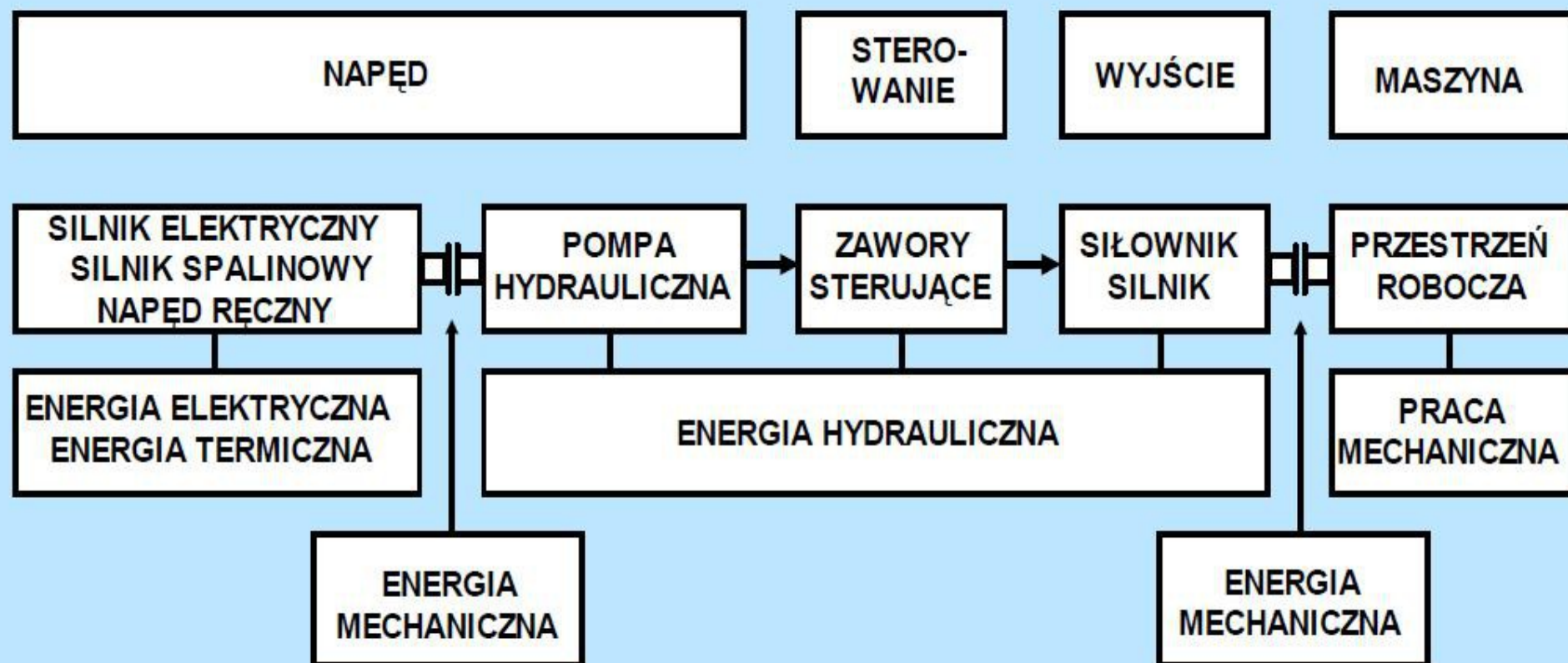
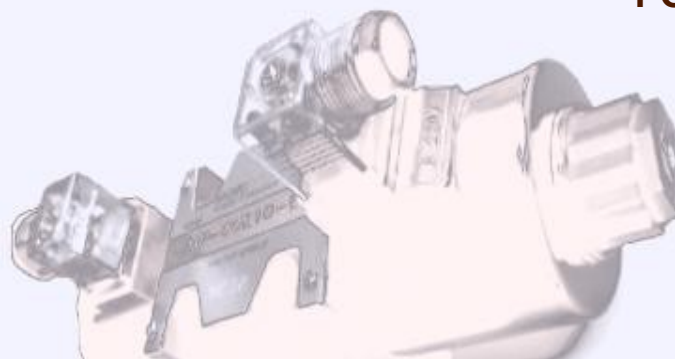

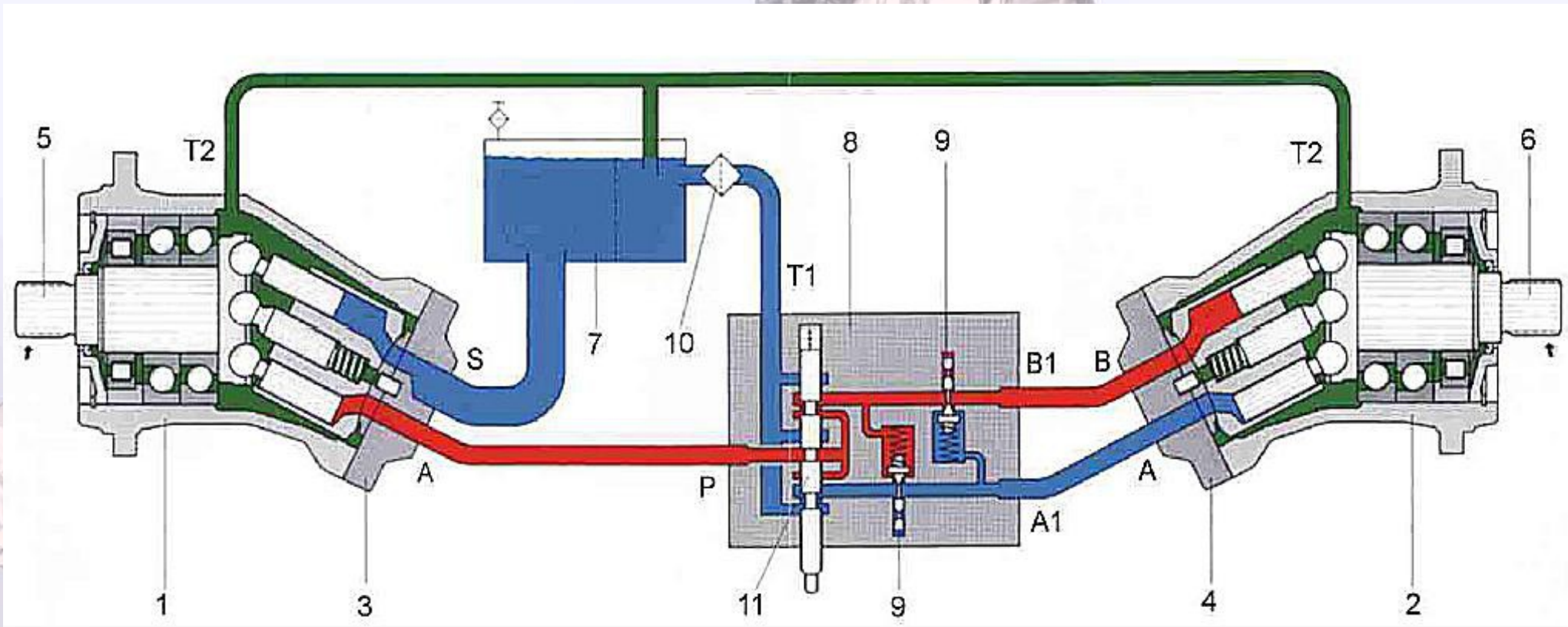
Napęd hydrauliczny przekazuje energię mechaniczną od miejsca jej wytworzenia do miejsca jej wykorzystania za pośrednictwem cieczy roboczej.

Ze względu na sposób przekazywania energii rozróżniamy następujące grupy napędów hydraulicznych:

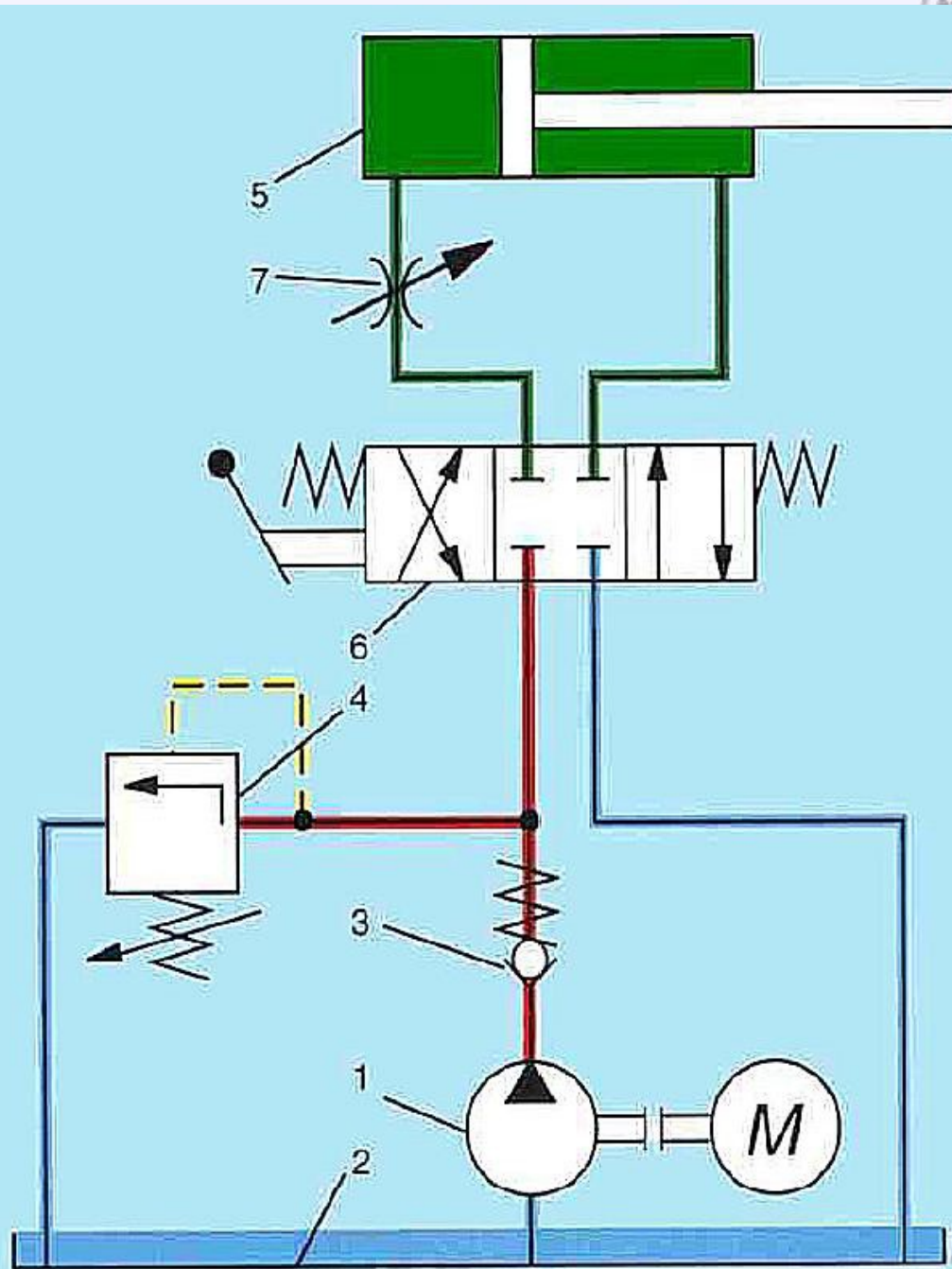
- **napędy hydrokinetyczne**, wykorzystujące głównie energię kinetyczną cieczy roboczej,
- **napędy hydrostatyczne**, wykorzystujące głównie energię ciśnienia cieczy roboczej.

Ogólny schemat blokowy układu hydrostatycznego

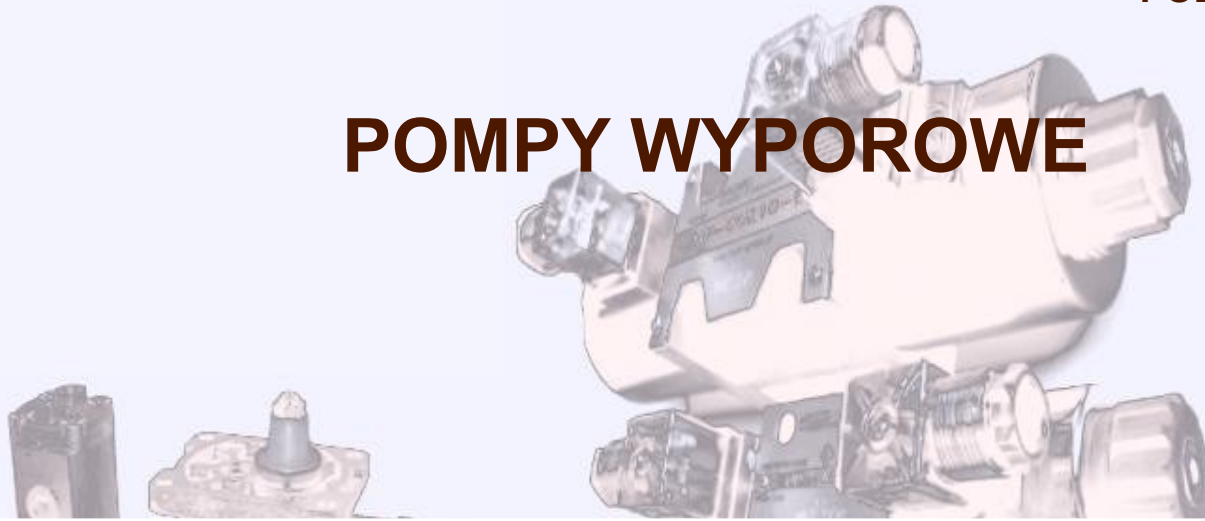
Schemat konstrukcyjny układu z silnikiem obrotowym (przekładni hydrostatycznej): 1 - pompa, 2 – silnik hydrauliczny, 3 - płyta przyłączeniowa pompy, 4 - płyta przyłączeniowa silnika, 5 – wałek napędowy pompy, 6 - wałek odbiorczy silnika, 7 - zbiornik, 8 - blok elementów sterujących, 9 - zawory maksymalne, 10 – filtr sphywowy, 11 - rozdzielacz, A-P - przewód tłoczny pompy, B1-B - przewód tłoczny silnika, A-A1 – przewód sphywowy silnika, T1 - przewód sphywowy układu, T2 - przewody odprowadzenia przecieków, S – przewód ssawny pompy

Schemat ideowy układu z siłownikiem tłokowym:

- 1 - pompa,
- 2 - zbiornik,
- 3 - zawór zwrotny,
- 4 - zawór przelewowy (maksymalny),
- 5 - siłownik tłokowy,
- 6 - rozdzielacz,
- 7- zawór dławiący.

POMPY WYPOROWE

Podstawowym elementem każdego układu hydrostatycznego jest pompa wporowa. Jej zadaniem jest zamiana energii mechanicznej dostarczonej z zewnątrz na energię ciśnienia cieczy roboczej.

Zasada działania pompy wporowej polega na przetłaczaniu dawek cieczy z przestrzeni ssawnej do tłocznej za pomocą elementów wporowych.

Wielkość dawki określona jest wymiarami komory wporowej.

Warunkiem koniecznym działania pomp wporowych jest szczelne oddzielenie przestrzeni ssawnej i tłocznej oraz szczelność między komorą a elementem wporowym.

W zależności od rodzaju ruchu elementów wyporowych można pompy sklasyfikować w następujący sposób:

1) Pompy o ruchu obrotowym elementów wyporowych (rotacyjne).

Pompy zębate

o zazębieniu zewnętrznym,

o zazębieniu wewnętrznym.

Pompy śrubowe.

Pompy łopatkowe.

z łopatkami wirującymi,

z łopatkami nie wirującymi.

2) Pompy o ruchu posuwisto-zwrotnym elementów wyporowych (wielotłoczkowe).

Pompy promieniowe.

z tłoczkami wirującymi,

z tłoczkami nie wirującymi.

Pompy osiowe.

z wychylnym wirnikiem,

z wychylną tarczą.

Każda pompa wyporowa ma trzy podstawowe parametry ruchowe, decydujące o przydatności w konkretnym układzie hydrostatycznym, mianowicie:

- **wydajność nominalna,**
- **ciśnienie nominalne,**
- **nominalne zapotrzebowanie mocy.**

Wydajnością pompy nazywamy - ilość cieczy roboczej dostarczonej do przewodu tłocznego w jednostce czasu.

Wydajność teoretycznie nie zależy od ciśnienia i wynika jedynie z jej wymiarów geometrycznych oraz prędkości obrotowej.

Wydajność pompy wyporowej można obliczyć ze wzoru:

$$Q_p = \epsilon_p q_p n_p \eta_p$$

Q_p - wydajność pompy, [m³/s],

ϵ_p - współczynnik zmiany wydajności, (0-1),

q_p - wydajność jednostkowa, (m³/obr.),

n_p - prędkość obrotowa, [obr/s],

η_{vp} - sprawność objętościowa,

Ciśnienie nominalne

Ciśnieniem nominalnym nazywamy najwyższą wartość ciśnienia długotrwałej pracy pompy.

Nie oznacza to wcale, że pompa musi zawsze pracować przy ciśnieniu nominalnym. Jeżeli w układzie hydrostatycznym będzie wymagane ciśnienie niższe, to pompa będzie również pracować poprawnie. Należy jednak pamiętać, że przy zbyt niskim ciśnieniu roboczym w stosunku do nominalnego sprawność ogólna pompy będzie bardzo mała.

Ponadto istnieje możliwość przeciążenia pompy ciśnieniem wyższym od nominalnego, jednak takie przeciążenie może odbywać się wyłącznie w sposób podany przez producenta w katalogu firmowym.

Nominalne zapotrzebowanie mocy

Zapotrzebowaniem mocy nazywamy moc, jaką należy dostarczyć do pompy w celu wytworzenia wydajności Q_p przy obciążeniu Δp_p , będącym różnicą ciśnień między przewodem tłocznym i ssawnym.

Zapotrzebowanie mocy można obliczyć ze wzoru:

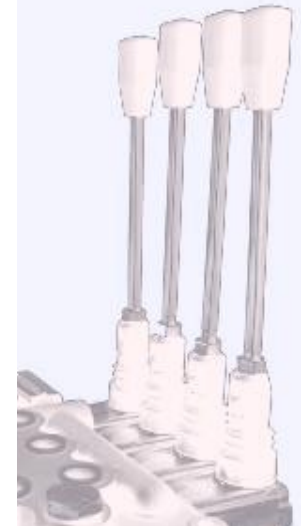
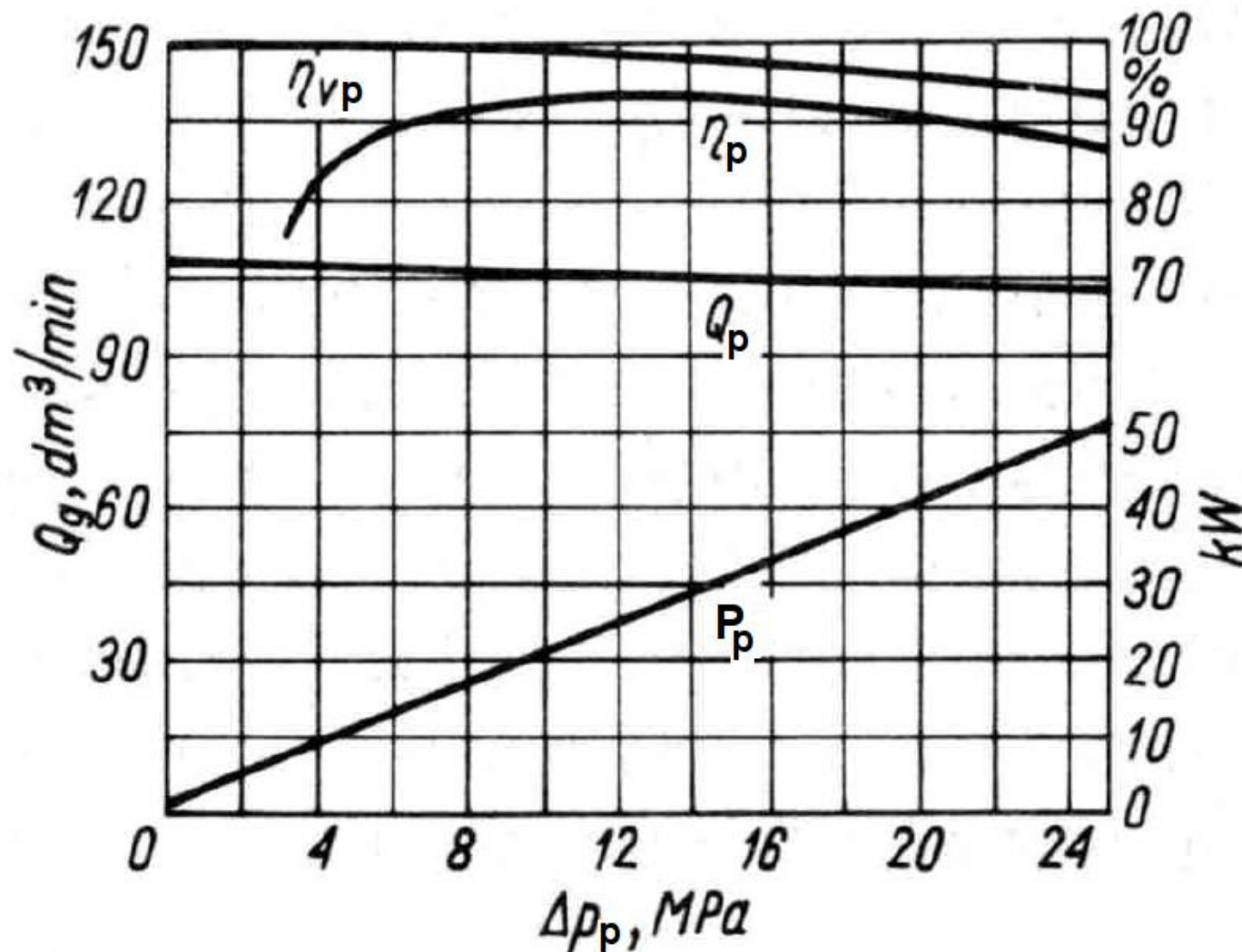
$$P_p = \frac{Q_p \Delta p_p}{\eta_p}$$

P_p - zapotrzebowanie mocy, [W],

Δp_p – wytworzona różnica ciśnień, [Pa]

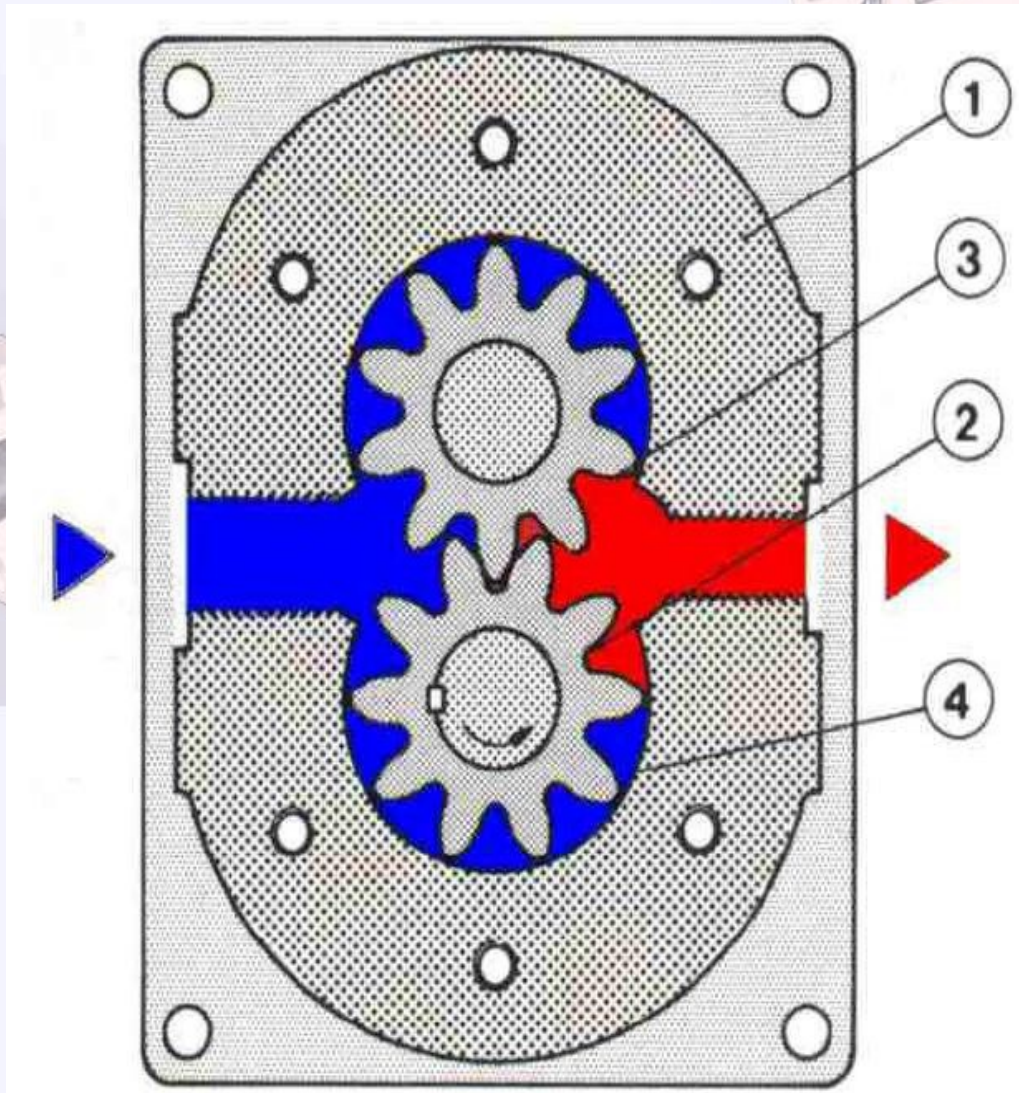
η_p - sprawność ogólna pompy.

Charakterystyki statyczne

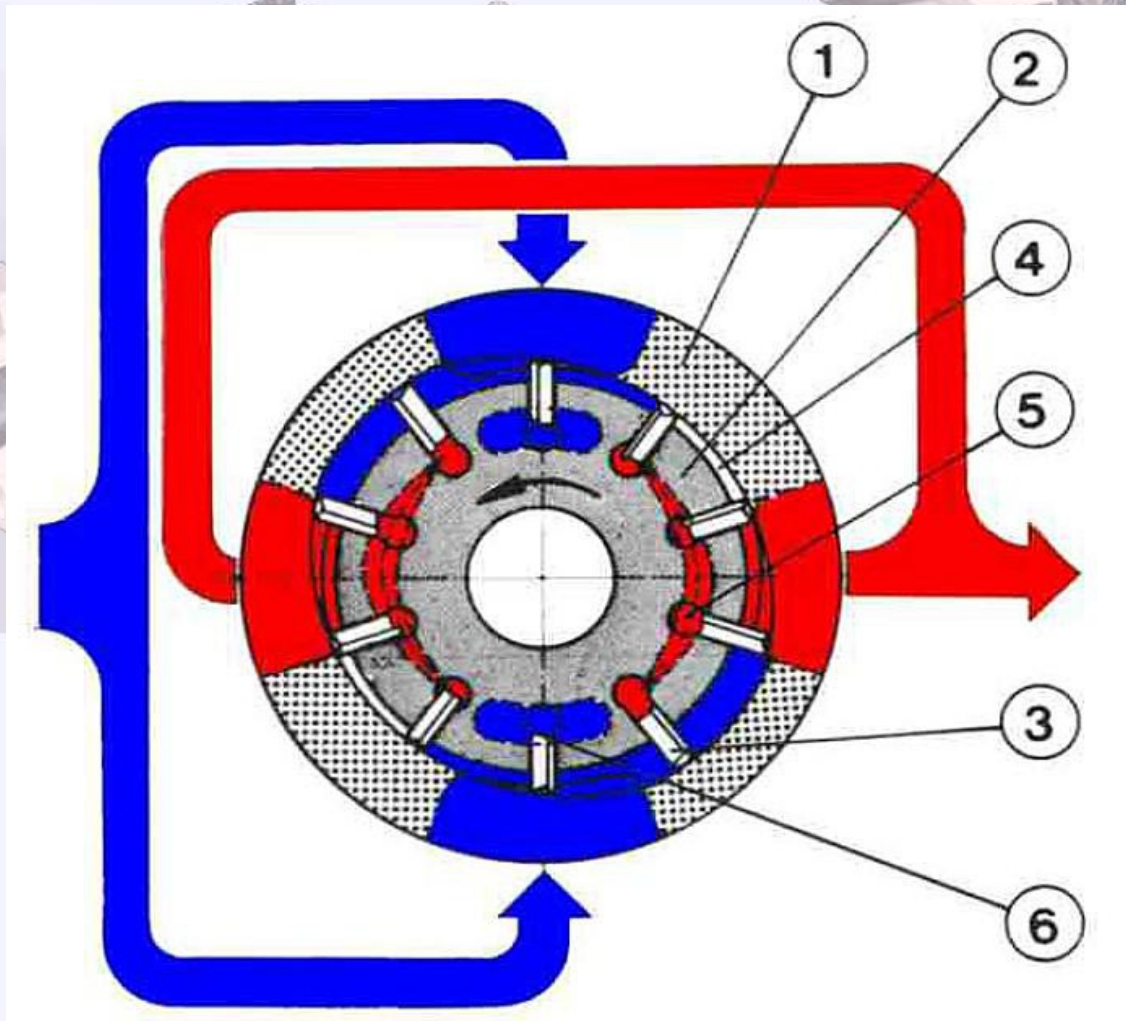
Właściwości pomp wyporowych w katalogach firmowych ilustruje się graficznie za pomocą różnych charakterystyk statycznych. Jedną z takich możliwości są charakterystyki w funkcji obciążenia.

Pompy zębate o zazębieniu zewnętrznym

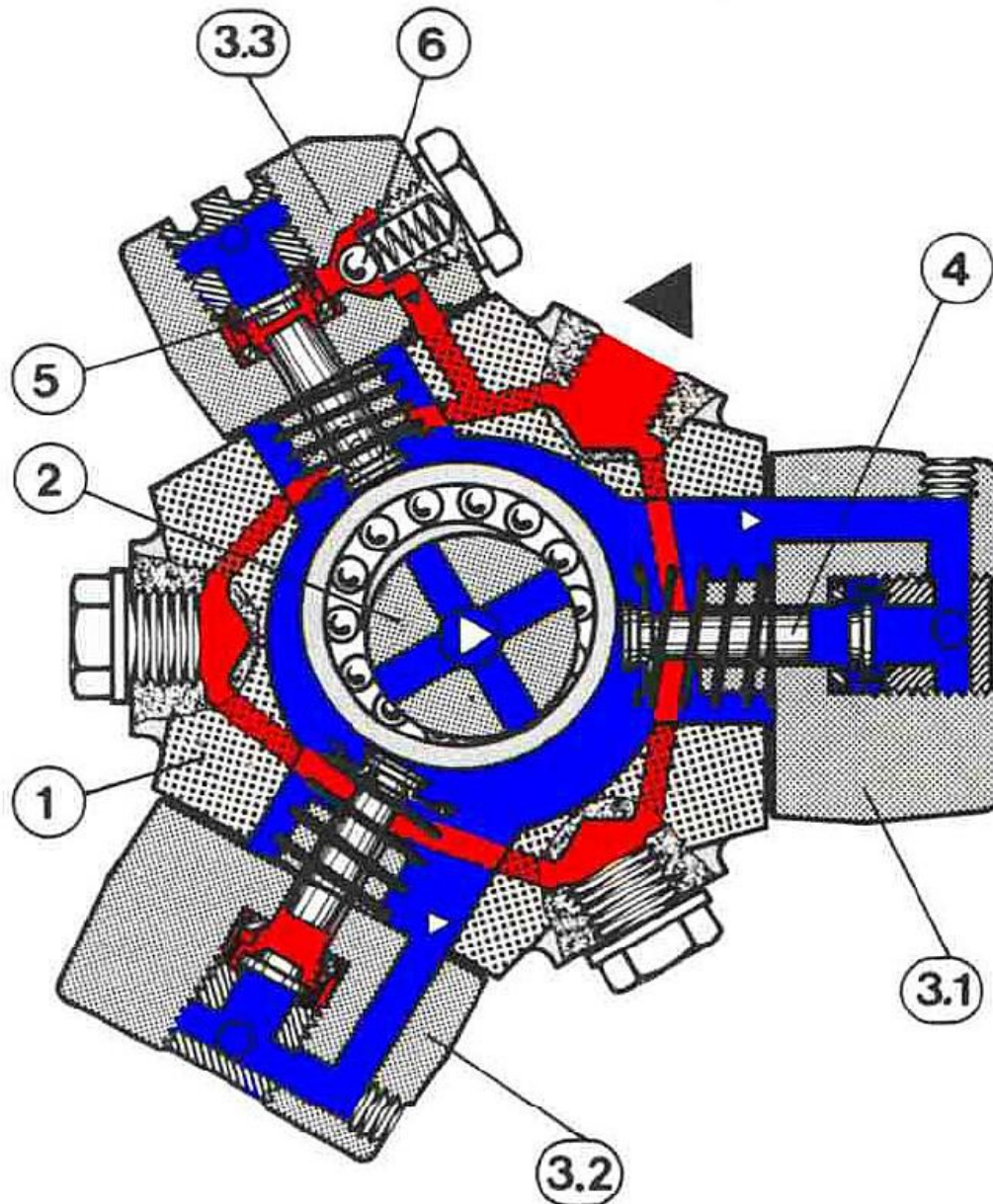
- 1 - korpus,
- 2 - koło zębate czynne,
- 3 - koło zębate bierne,
- 4 - komora między zębna.

Schemat pompy łopatkowej podwójnego działania

- 1 - stator,
- 2 - wirnik,
- 3 - łopatka,
- 4 - komora między łopatkowa,
- 5,6 - kanały systemu odciążenia łopatek.

Schemat pompy wielotłoczkowej promieniowej

- 1 - korpus,
- 2 - wałek mimośrodowy,
- 3.1, 3.2, 3.3 - cylindry,
- 4 - tłoczek,
- 5 - zawór zwrotny ssawny,
- 6 - zawór zwrotny tłoczny

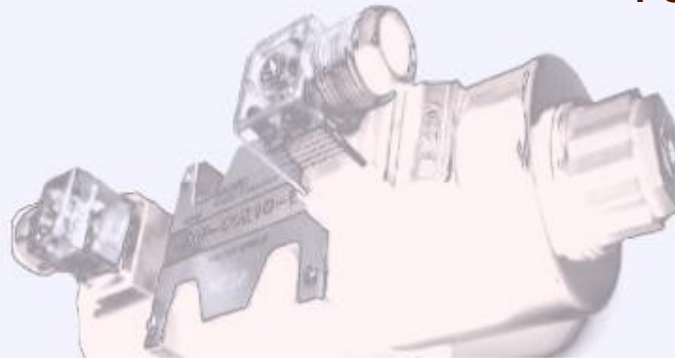
SILNIKI WYPOROWE

Zadaniem silnika wyporowego, nazywanego najczęściej silnikiem hydraulicznym, jest zamiana energii ciśnienia cieczy na energię mechaniczną ruchu obrotowego.

Zasada działania silnika jest odwróceniem zasady działania pompy wyporowej.

Silniki, podobnie jak pompy, można klasyfikować w różnorodny sposób, na przykład ze względu na: rozwijane prędkości i momenty obrotowe, rodzaj ruchu elementów wyporowych, możliwość zmiany chłonności.

Rodzaje silników	Zakresy prędkości obrotowych [obr/min]	
	n_{min}	n_{max}
Szybkoobrotowe	300 ÷ 500	3000
Wolnoobrotowe	1	150 ÷ 200

Prędkości obrotowe silników wyporowych

Określenia podstawowe i charakterystyki statyczne

Każdy silnik wyporowy ma trzy podstawowe parametry ruchowe decydujące o przydatności w konkretnym układzie hydrostatycznym, mianowicie:

- chłonność nominalna,
- ciśnienie nominalne,
- moc nominalna.

Chłonność nominalna

Chłonnością silnika nazywamy ilość cieczy roboczej pobraną z przewodu tłocznego w jednostce czasu. Chłonnością nominalną nazywamy chłonność przy nominalnej prędkości obrotowej i nominalnym ciśnieniu. Chłonność silnika wyporowego można wyznaczyć ze wzoru:

$$Q_h = \frac{\epsilon_h q_h n_h}{\eta_{vk}}$$

Q_h - chłonność silnika [m^3/s],

ϵ_h – współczynnik nastawialności,

q_h – chłonność jednostkowa, [$m^3/obr.$],

n_h - prędkość obrotowa, [$obr./s$],

η_{vh} – sprawność objętościowa.

Obciążeniem silnika jest wymagany moment obrotowy, wynikający z właściwości napędzanego urządzenia.

Moment ten jest zawsze równy momentowi rozwijanemu przez silnik (dyspozycyjnemu), który wynosi:

$$M_h = \frac{\varepsilon_h q_h \Delta p_h \eta_{hm}}{2\pi}$$

M_h – moment obrotowy, [Nm],

Δp_h – różnica ciśnień, [Pa],

η_{hm} - sprawność hydrauliczno-mechaniczna,

Moc nominalna

Moc przekazywaną przez silnik do napędzanego urządzenia można wyznaczyć ze wzoru

analogicznego jak dla pompy, mianowicie:

$$P_h = Q_h \Delta p_h \eta_h$$

lub od strony urządzenia:

$$P_h = 2\pi M_h n_h$$

$$\eta_{hh} = \eta_{vh} \eta_{hn}$$

gdzie:

η_{hh} – sprawność hydrauliczna silnika,

η_{hn} – sprawność mechaniczna silnika.

Charakterystyki statyczne

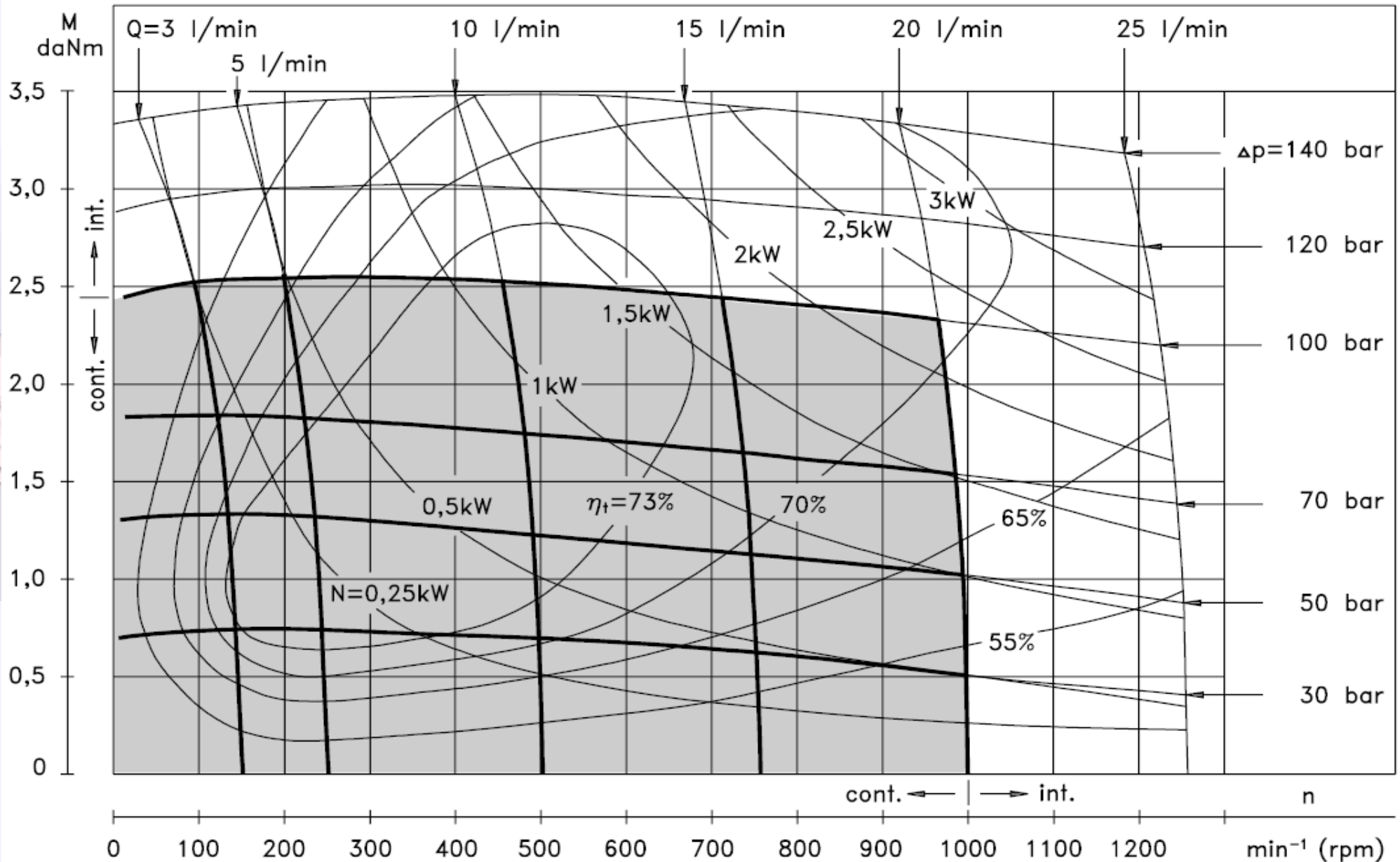
Właściwości silników waporowych ilustruje się zwykle w katalogach firmowych za pomocą uniwersalnych charakterystyk statycznych wyrażanych w postaci zależności:

$$M_h = f(n_h)$$

W zasygnalizowanym wyżej układzie współrzędnych nanosi się najczęściej cztery rodzaje krzywych:

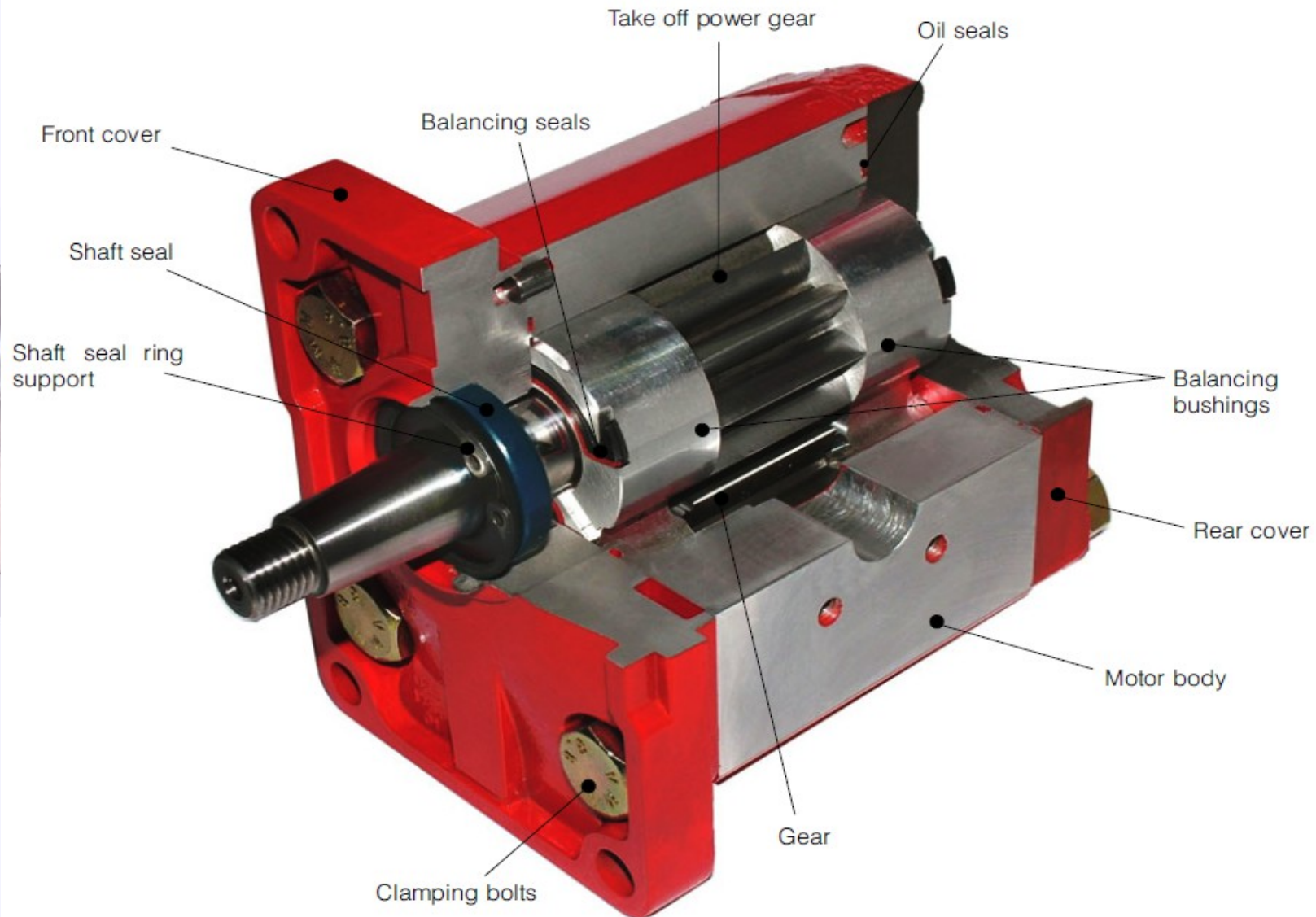
- krzywe zbudowane dla $\Delta_{ph} = \text{const}$,
- krzywe zbudowane dla $Q_h = \text{const}$,
- krzywe zbudowane dla $N_h = \text{const}$,
- krzywe zbudowane dla $\eta_h = \text{const}$.

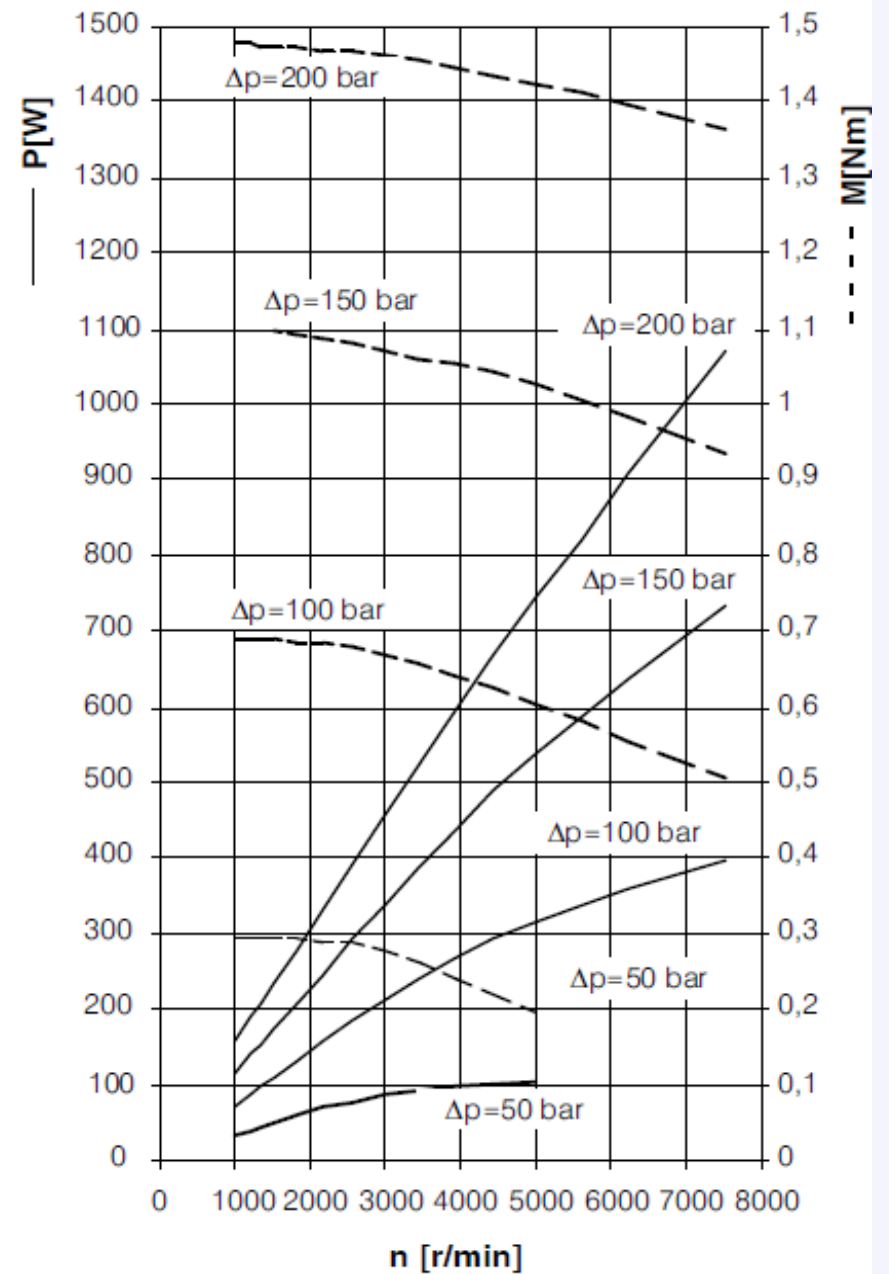
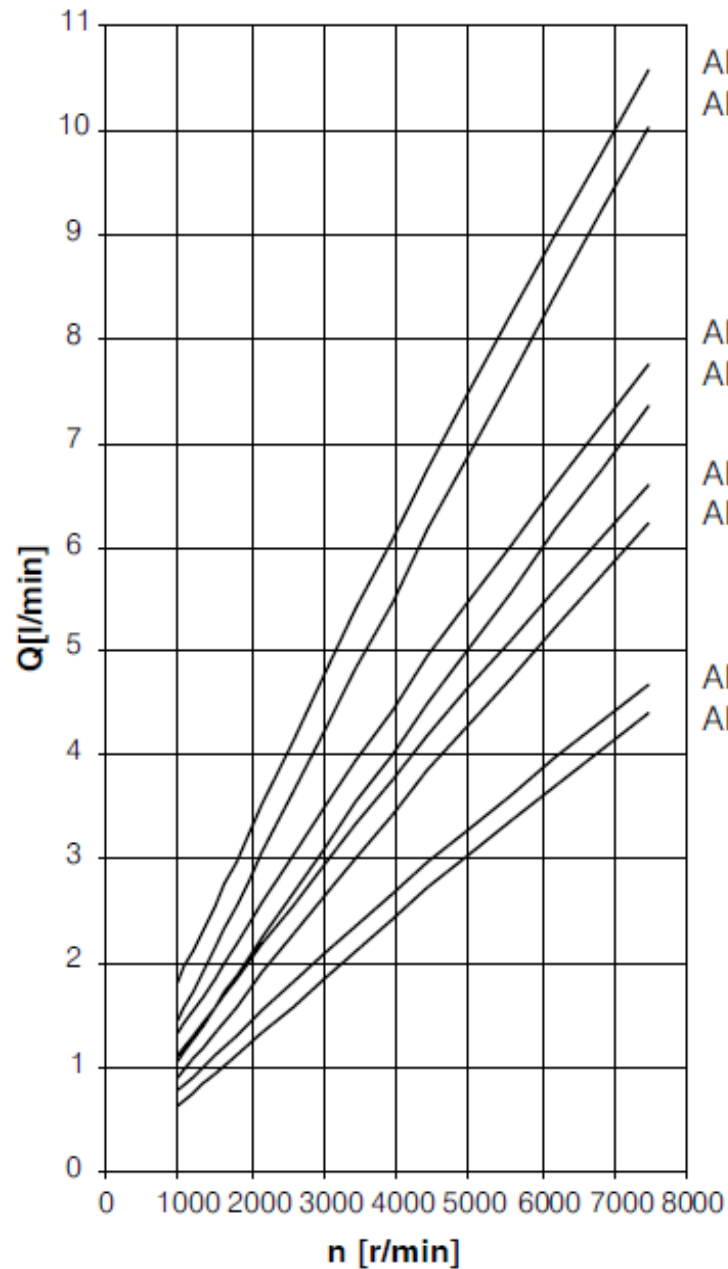
MM 20

1 bar= 105 Pa= 1,0197 at ; dekaniutonometr (1daNm=10Nm)

Silnik wysokobrotowy

SIŁOWNIKI

Siłowniki, nazywane również cylindrami hydraulicznymi, należą również do grupy silników wyporowych.

W siłownikach energia ciśnienia cieczy roboczej zamieniana jest na energię mechaniczną pod postaciami:

- ruchu prostoliniowo-zwrotnego,**
- ruchu obrotowo-zwrotnego, czyli obrotowego o ograniczonym kącie obrotu.**

SIŁOWNIKI - podział

Ze względu na liczbę komór (przestrzeni) roboczych siłowniki klasyfikujemy następująco:

- 1. Siłowniki dwustronnego działania, mające dwie lub więcej komór roboczych.**
- 2. Siłowniki jednostronnego działania, mające jedną komorę roboczą.**

Siłowniki dwustronnego działania wykonują ruch roboczy i ruch powrotny pod działaniem cieczy pod ciśnieniem doprowadzanej do tych komór roboczych, które mogą zwiększać swoją objętość. Odprowadzenie cieczy następuje z tych komór, które mogą zmniejszać swoją objętość.

Siłowniki jednostronnego działania wykonują ruch roboczy (wysuw) pod działaniem cieczy pod ciśnieniem, doprowadzonej do komory roboczej. Ruch powrotny może być wykonany pod wpływem siły ciężkości lub siły sprężyny, podczas tego ruchu ciecz jest odprowadzana z komory roboczej do zbiornika.

SIŁOWNIKI - podział

Ze względu na stosowane rozwiązania konstrukcyjne:

1. Siłowniki o ruchu prostoliniowo-zwrotnym.

1.1. Siłowniki jednotłoczyskowe.

1.2. Siłowniki dwutłoczyskowe.

1.3. Siłowniki wielotłokowe.

1.4. Siłowniki teleskopowe.

2. Siłowniki o ruchu obrotowo-zwrotnym, czyli o ograniczonym kącie obrotu.

2.1. Siłowniki z tłokiem obrotowym.

2.2. Siłowniki z mechanizmem wahliwym.

2.3. Siłowniki śrubowe.

Parametry siłowników tłoczyskowych

W przypadku siłowników najczęściej posługujemy się dwoma parametrami ruchowymi, definiowanymi tak samo jak dla pomp i silników obrotowych, czyli chłonnością i ciśnieniem nominalnym.

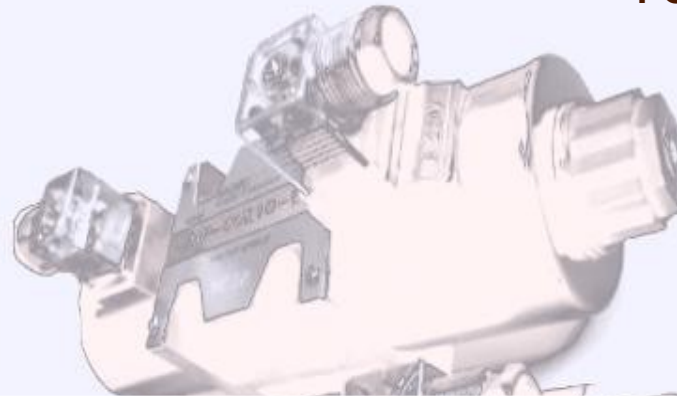
Chłonność siłownika można wyznaczyć ze wzoru:

$$Q_h = \frac{S_{tl} v}{\eta_{vh}}$$

S_{tl} - czynna powierzchnia tłoka wyznaczona dla komory tłocznej [m²],

v - wymagana prędkość tłoka, wynikająca z potrzeb maszyny roboczej [m/s],

η_{vh} - sprawność objętościowa siłownika; zwykle przyjmujemy 1.

Siłę rozwijaną przez siłownik można zapisać wzorem:

$$F_h = S_{tl} P_{tl} - S_{sp} P_{sp}$$

S_{tl} , S_{sp} - czynna powierzchnia tłoka wyznaczona dla komory tłocznej i ssyjnej, [m²],

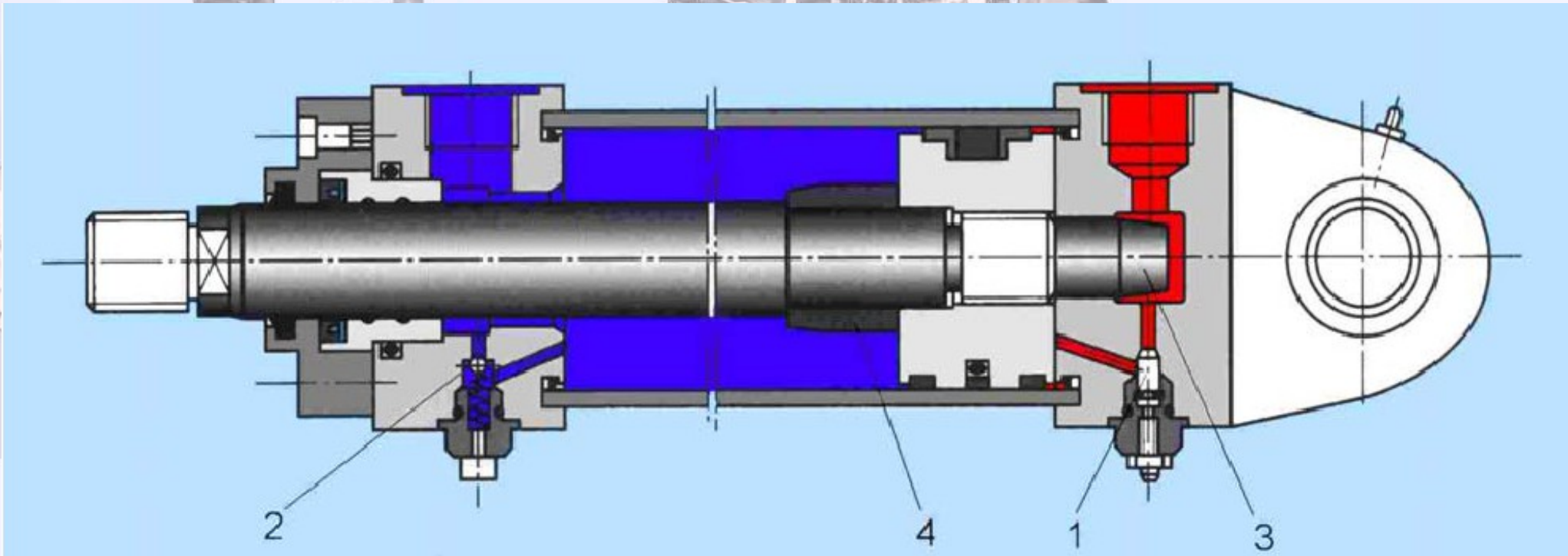
p_{tl} , p_{sp} - ciśnienia w przyłączach do komory tłocznej i ssyjnej [MPa],

η_{hm} - sprawność hydrauliczno-mechaniczna siłownika.

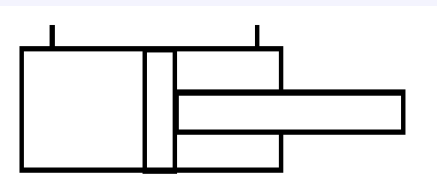
W praktyce można zauważyć, że straty ciśnienia w siłownikach są pomijalnie małe, zakłada się więc, że:

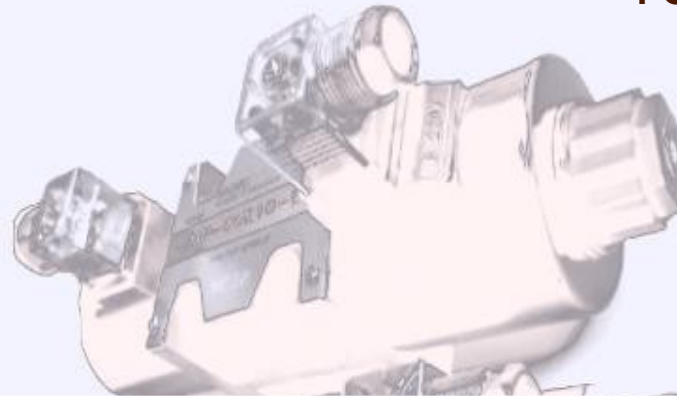
$$\eta_{hm} \approx 1$$

Schemat siłownika jednotłoczyskowego z obustronnym tłumieniem ruchu w skrajnych położeniach tłoka

1 - zawór dławiący, 2 – zawór zwrotny, 3, 4 - czop.

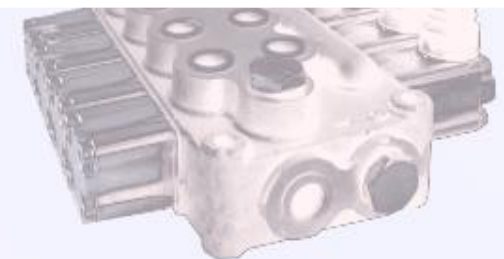

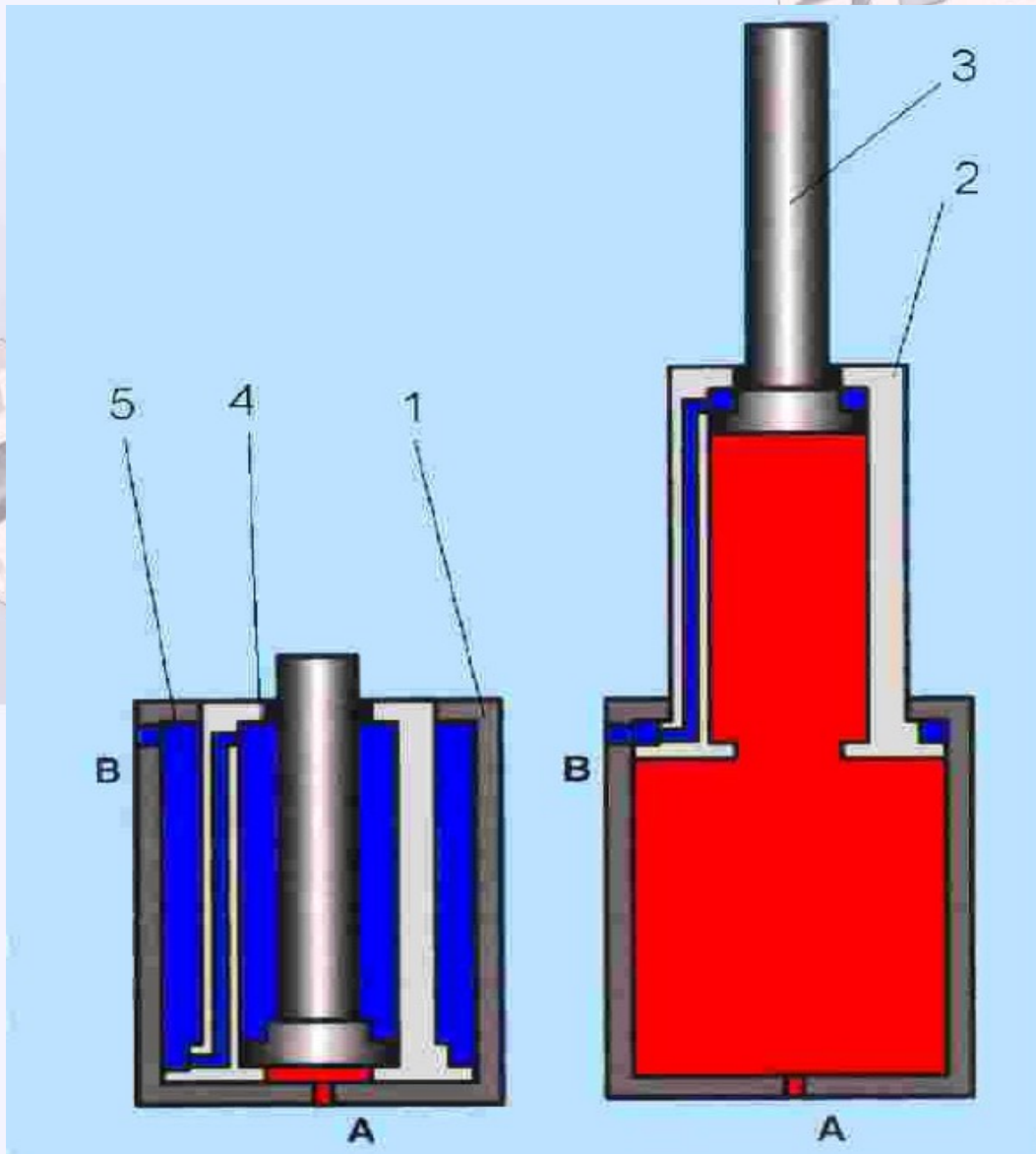
Ważnym zagadnieniem występującym podczas pracy siłowników są uderzenia tłoka o pokrywę w końcowych fazach pracy tłoka wykonującego ruchy na całej długości skoku.

Uderzenia te są tym silniejsze, im większa jest prędkość ruchu tłoka i im większe są masy z nim związane.

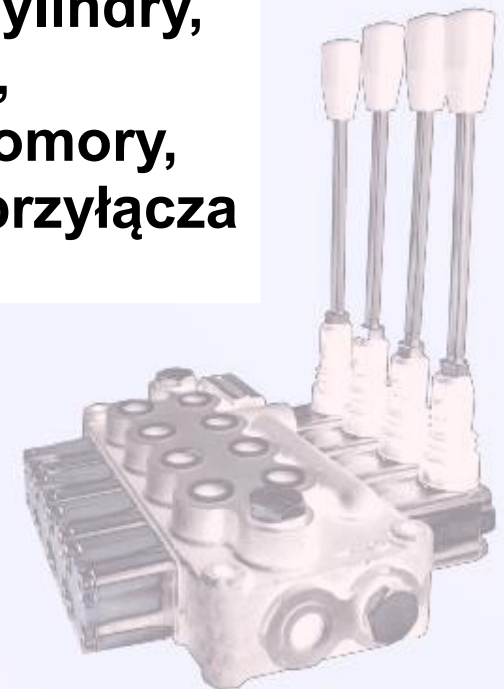
Przyjmuje się, że przy prędkościach przekraczających 0.1 [m/s] niezbędne jest zastosowanie hamowania (tłumienia) ruchu tłoka.

Siłownik teleskopowy dwustronnego działania

1, 2 – cylindry,
3 - tłok,
4, 5 - komory,
A, B - przyłącza

ELEMENTY STERUJĄCE

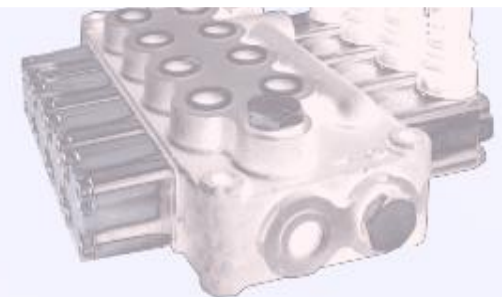
Elementy sterujące kierunkiem przepływu.

Elementy sterujące ciśnieniem.

Elementy sterujące natężeniem przepływu.

Elementy wielofunkcyjne.

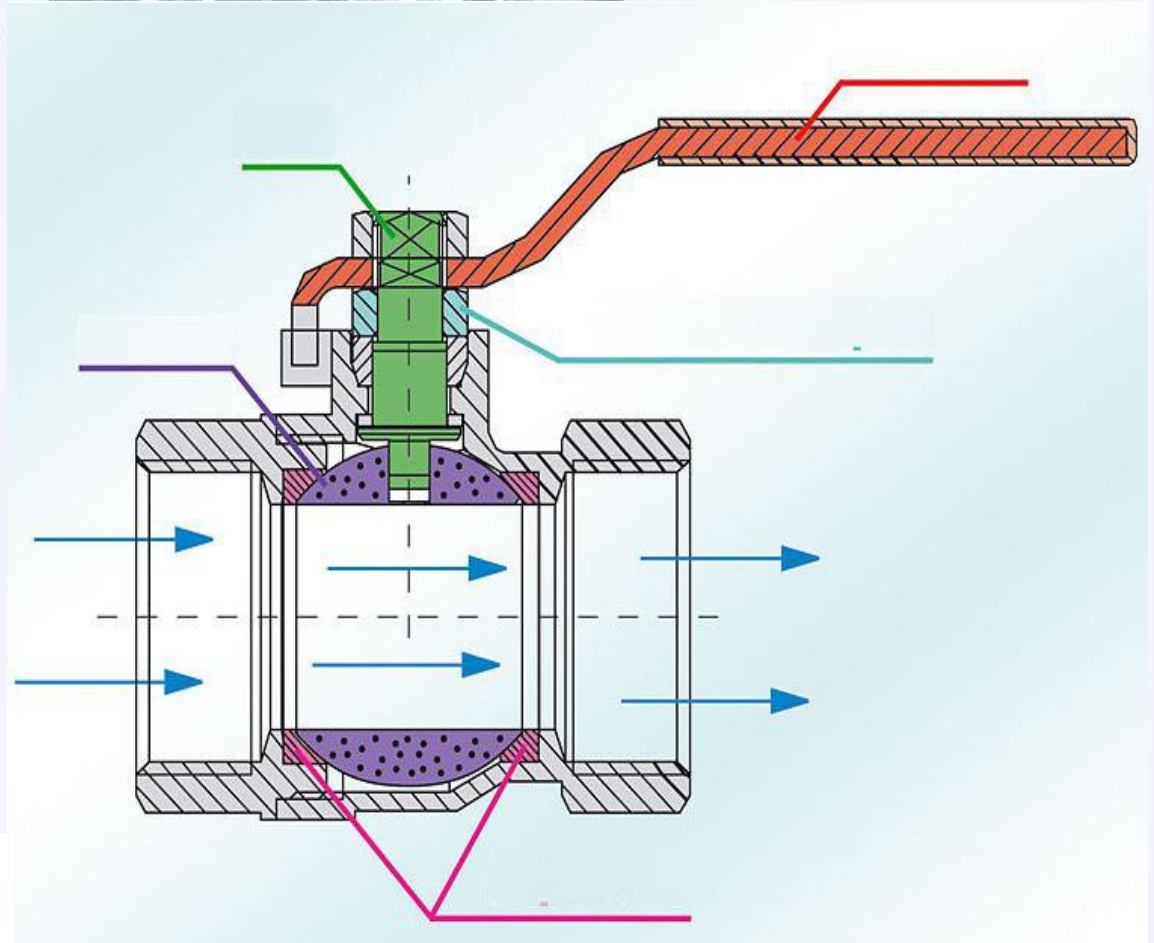
Elementy sterujące kierunkiem i natężeniem przepływu.

Elementy sterujące kierunkiem przepływu

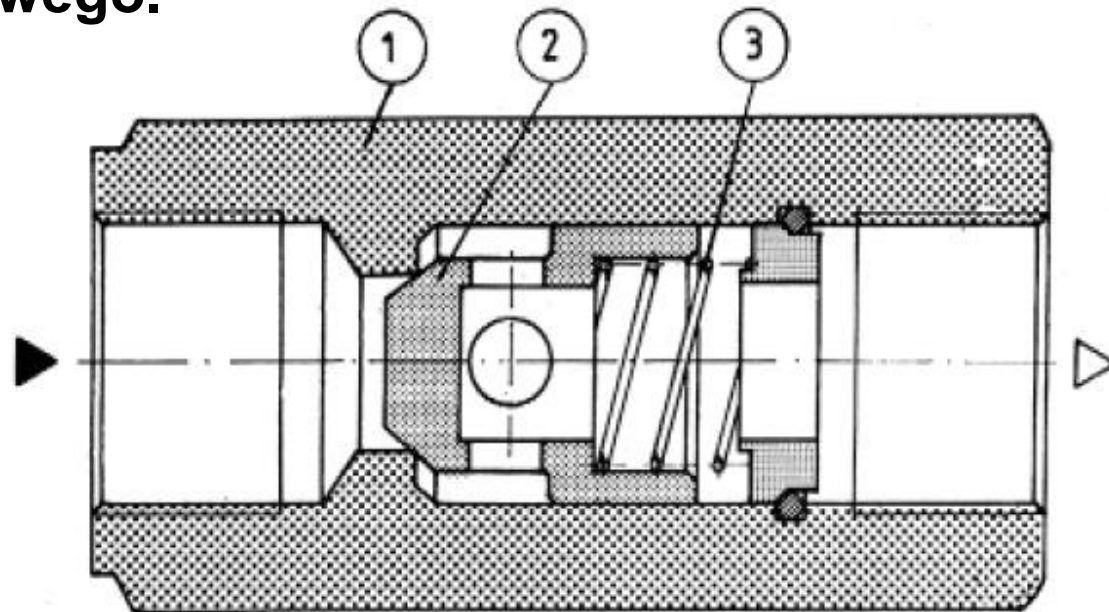
Zawór odcinający kulowy

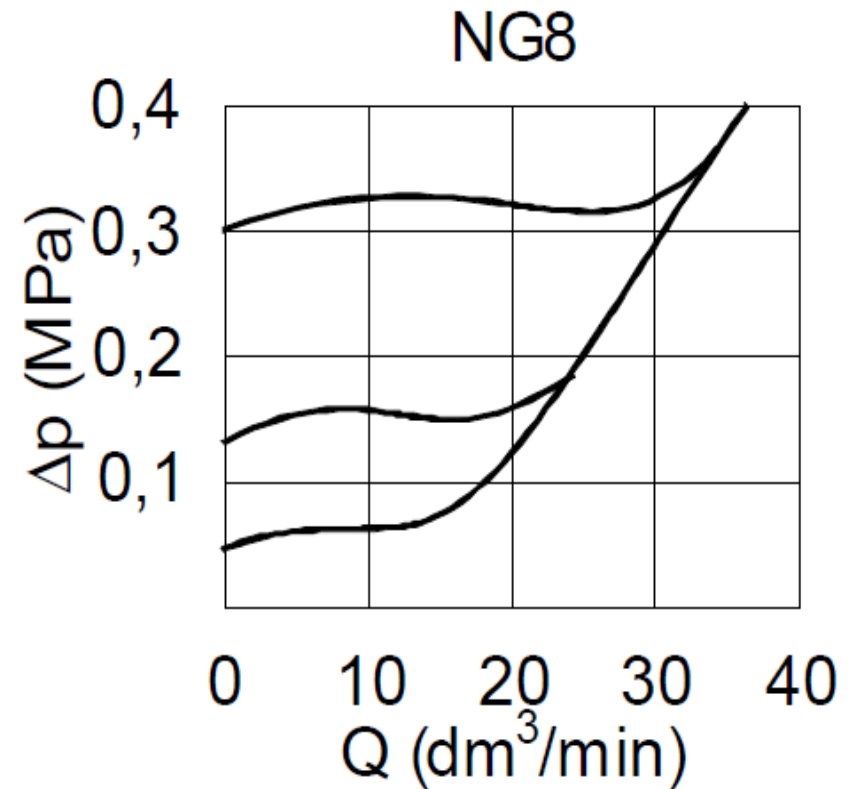
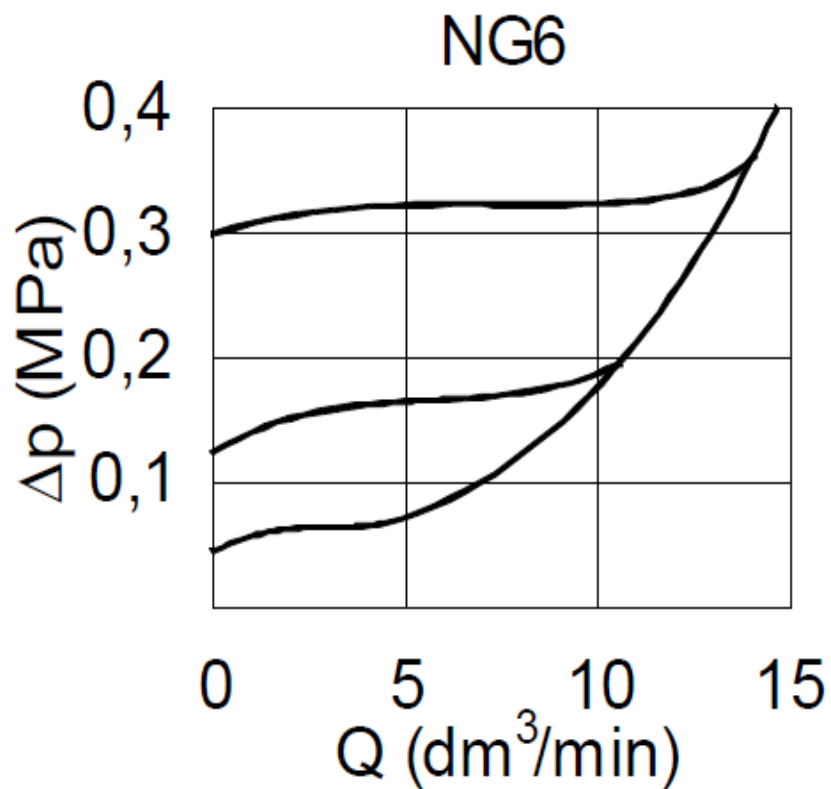
Zawór zwrotny

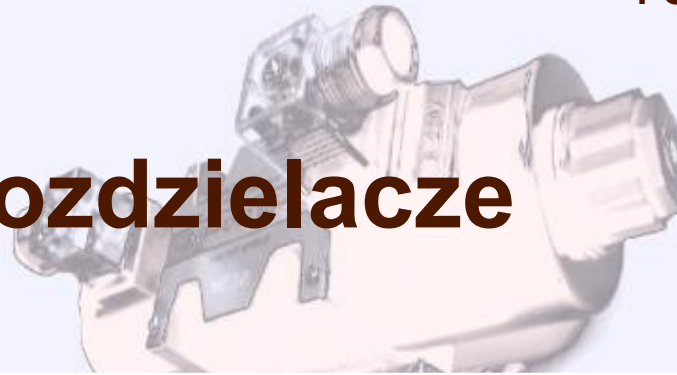
Po pokonaniu oporu sprężyny 3 ciśnienie cieczy na wlocie zaworu powoduje podniesienie stożka 2 zamykającego przepływ i skierowanie strumienia cieczy do otworu wylotowego.

Charakterystyki zaworu zwrotnego

Rozdzielacze

Ze względu na stosowane rozwiązania konstrukcyjne wyróżniamy trzy grupy rozdzielaczy:

1.1. Rozdzielacze suwakowe.

1.2. Rozdzielacze zaworowe.

1.3. Rozdzielacze obrotowe.

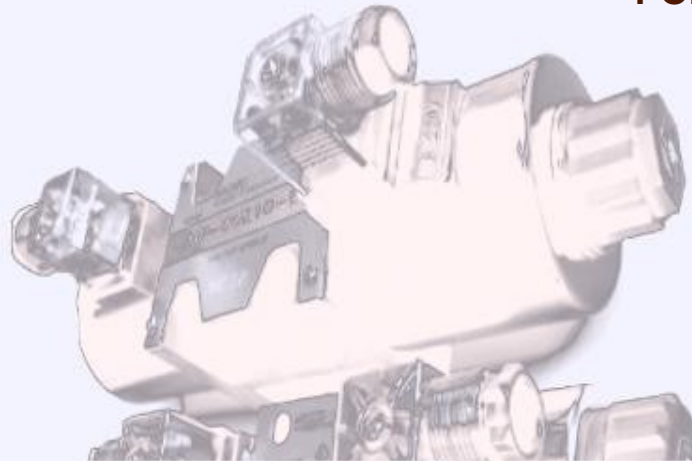
2. Ze względu na liczbę dróg, czyli sumaryczną liczbę przyłączy roboczych rozróżniamy:

2.1. Rozdzielacze dwudrogowe.

2.2. Rozdzielacze trójdrogowe.

2.3. Rozdzielacze czterodrogowe.

2.4. Rozdzielacze wielodrogowe.

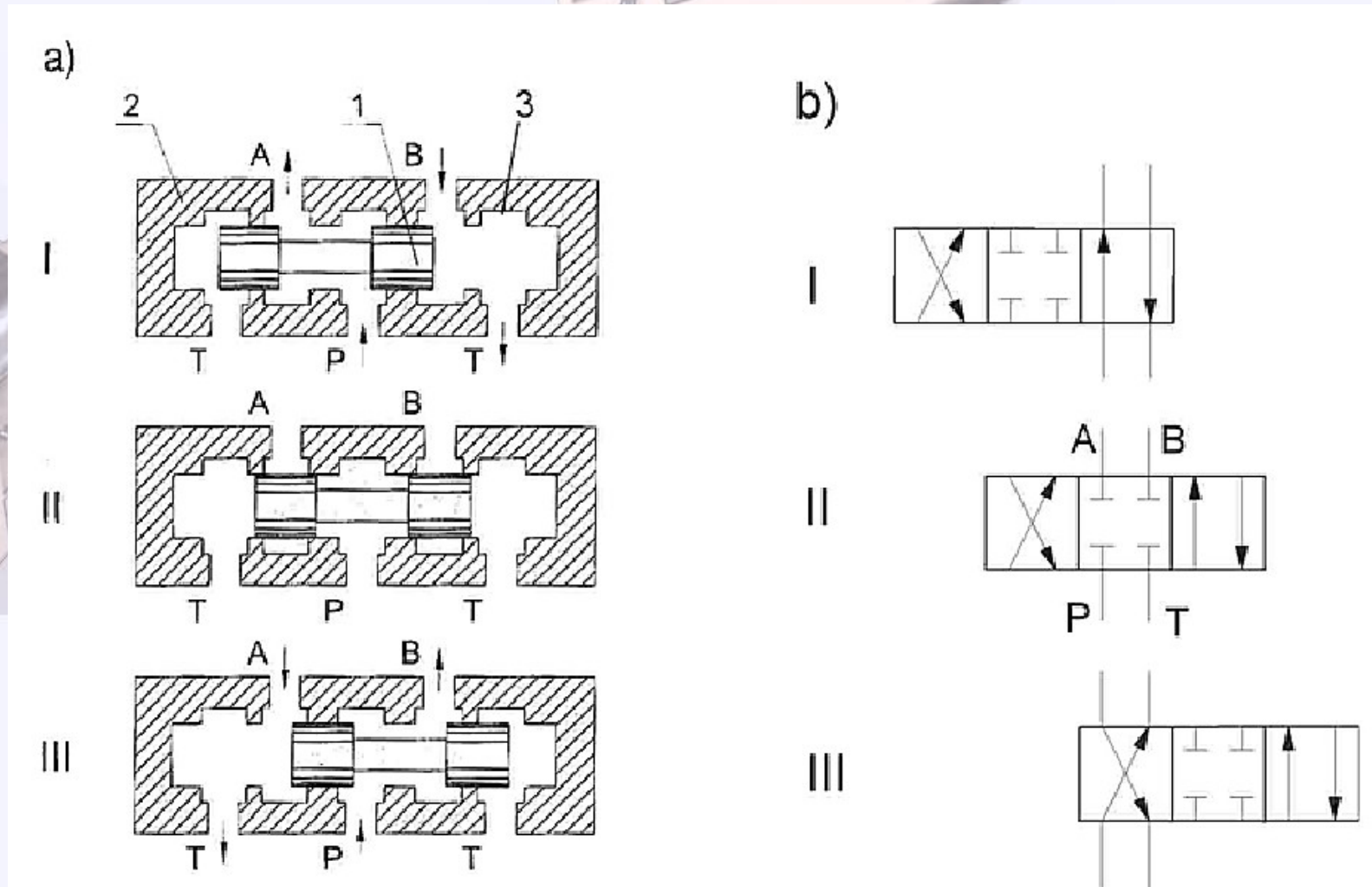
Ze względu na liczbę połączeń, rozróżniamy:

- 1. Rozdzielacze dwupołożeniowe,**
- 2. Rozdzielacze trójpołożeniowe,**
- 3. Rozdzielacze wielopołożeniowe,**

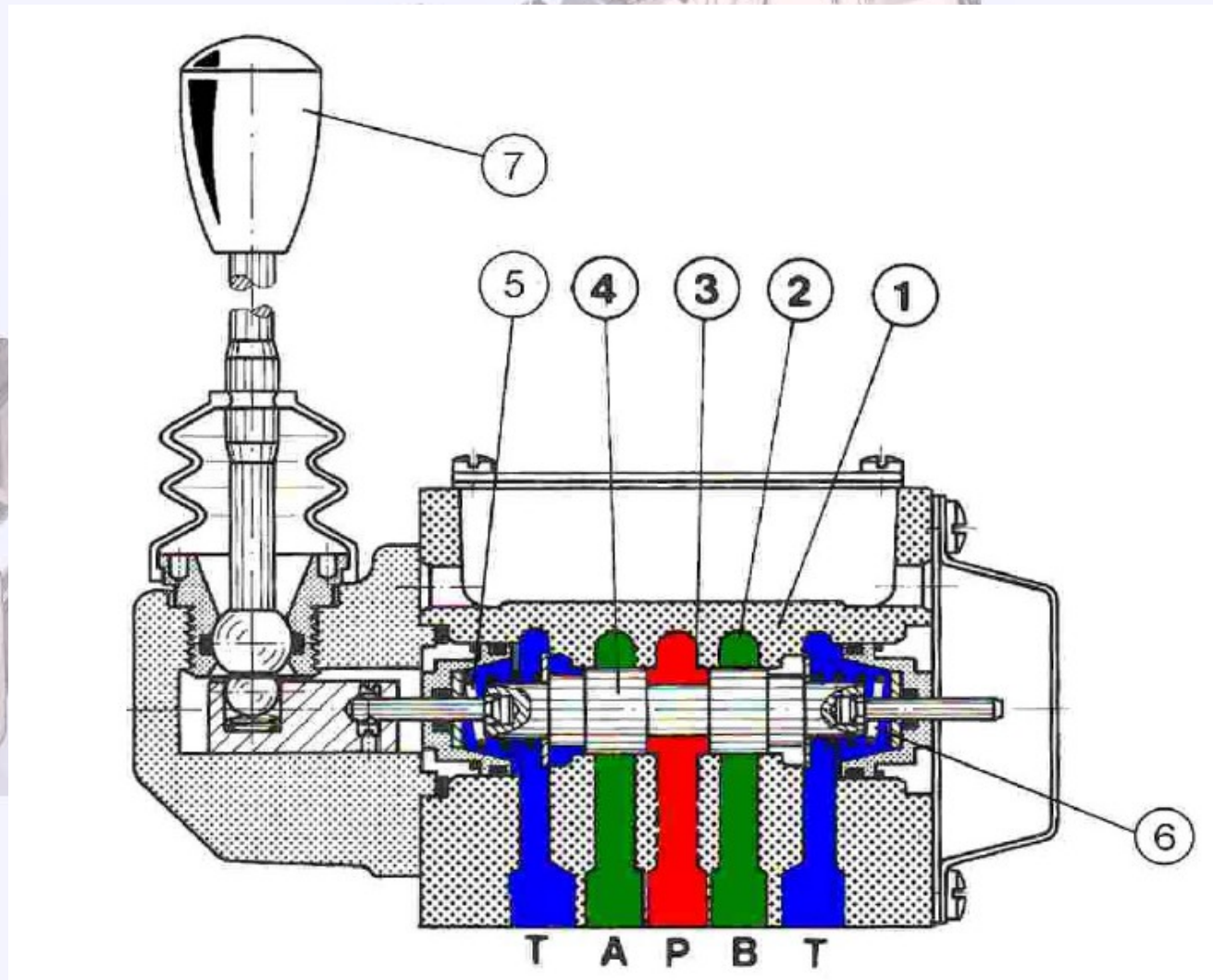
Ze względu na rodzaj sygnału sterującego rozróżniamy:

- 1. Rozdzielacze sterowane mechanicznie.**
- 2. Rozdzielacze sterowane hydraulicznie i pneumatycznie.**
- 3. Rozdzielacze sterowane elektrycznie.**
- 4. Rozdzielacze o sterowaniu mieszanym np. elektrohydraulicznym.**

Zasada działania rozdzielacza suwakowego trójpołożeniowego

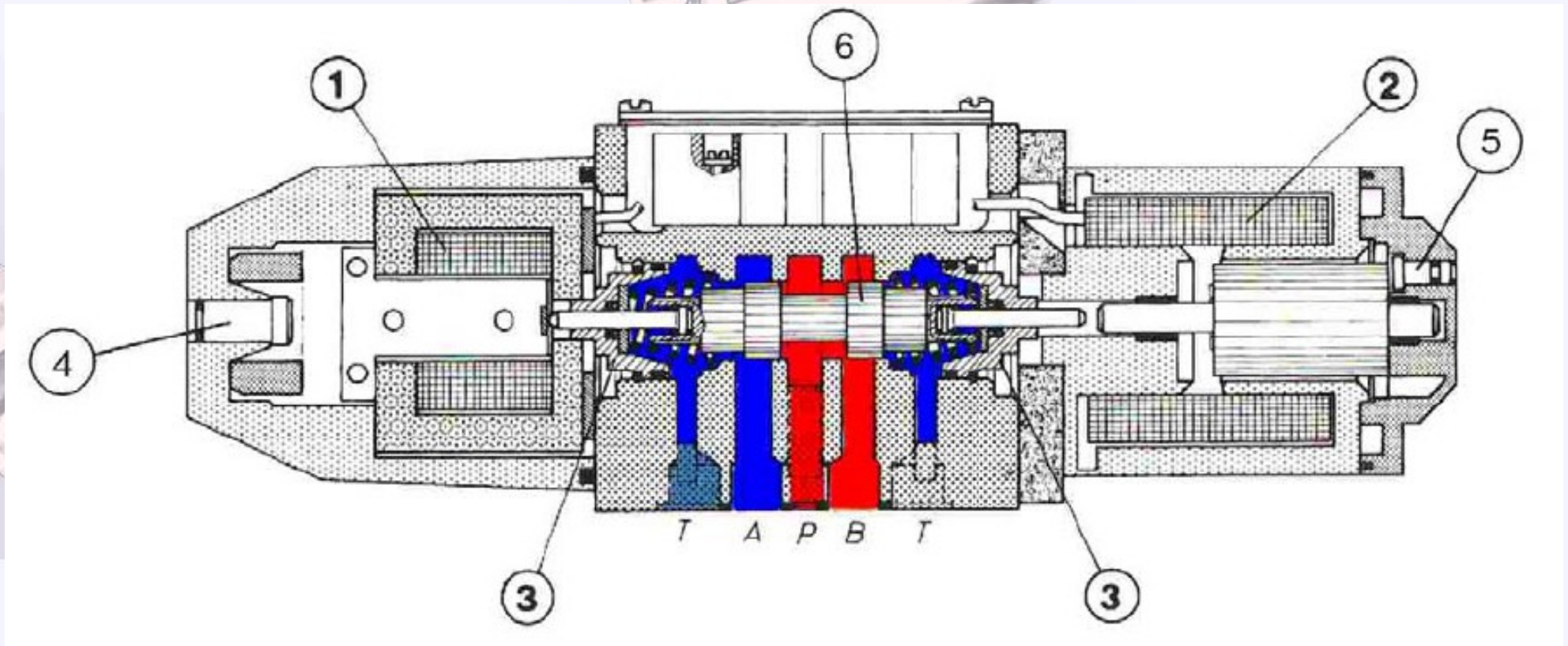

1 - dwutłoczkowy suwak, 2 - tuleja, 3 - kanał pierścieniowy

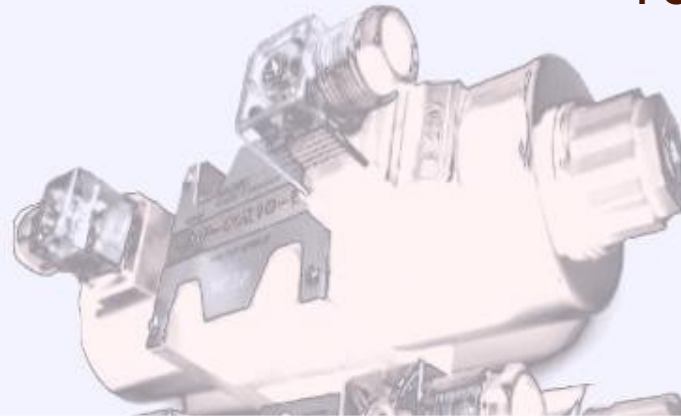

1 - korpus, 2 - kanał pierścieniowy, 3 - krawędź sterująca, 4 - suwak, 5, 6 - sprężyny centrujące, 7 - dźwignia, P - przyłącze do pompy, T - przyłącze do zbiornika, A, B - przyłącza do odbiornika

Schemat rozdzielacza sterowanego elektrycznie

1 - elektromagnes prądu zmiennego, 2 - elektromagnes prądu stałego,
3 - tuleje uszczelniające, 4, 5 – przyciski awaryjne, 6 - suwak

Elektromagnesy prądu stałego charakteryzują się większą trwałością ($40 \cdot 10^6 \div 50 \cdot 10^6$ cykli) i miękkością przesterowania.

Ponadto nie przepalają się gdy zwora nie przesunie się do końca a cewka pozostanie pod prądem.

Mogą pracować w temperaturze do 150 [°C] i wytrzymują dużą częstotliwość przesterowań (15000/godz.).

Są jednak o około 20 ÷ 30% droższe od elektromagnesów prądu zmiennego.

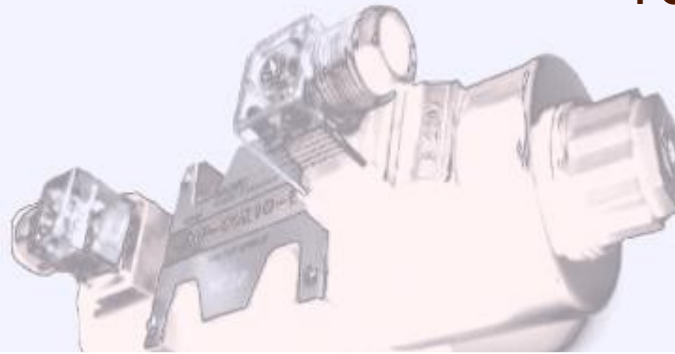
Elektromagnesy prądu zmiennego charakteryzują się:

- krótszym czasem przesterowania ($8 \div 15$ [ms]),
- mniejszą trwałością ($8 \cdot 10^6 \div 15 \cdot 10^6$ cykli),
- mniejszą częstotliwością przełączeń (7200/godz.).

Ponadto cechują je duże skoki wartości prądu pobieranego przy przesterowaniu, przewyższające około $4 \div 5$ razy wartość nominalną.

Oprócz tego przepalają się przy niepełnym przesterowaniu:

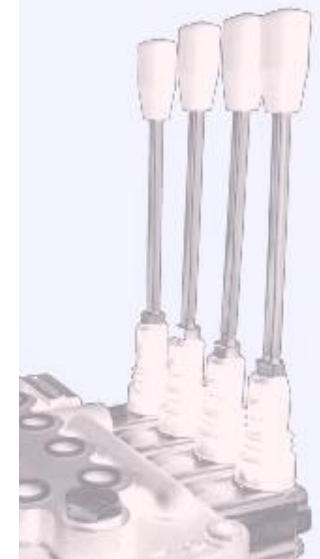
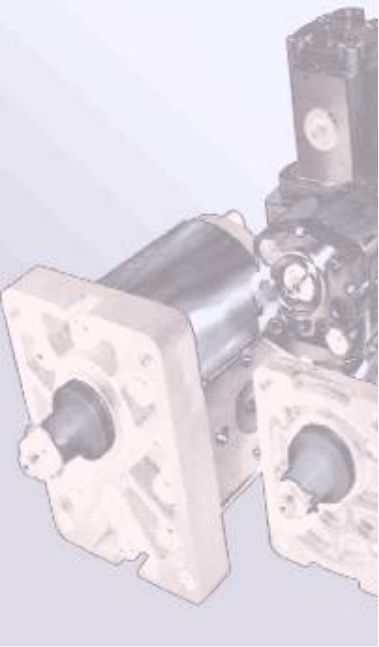
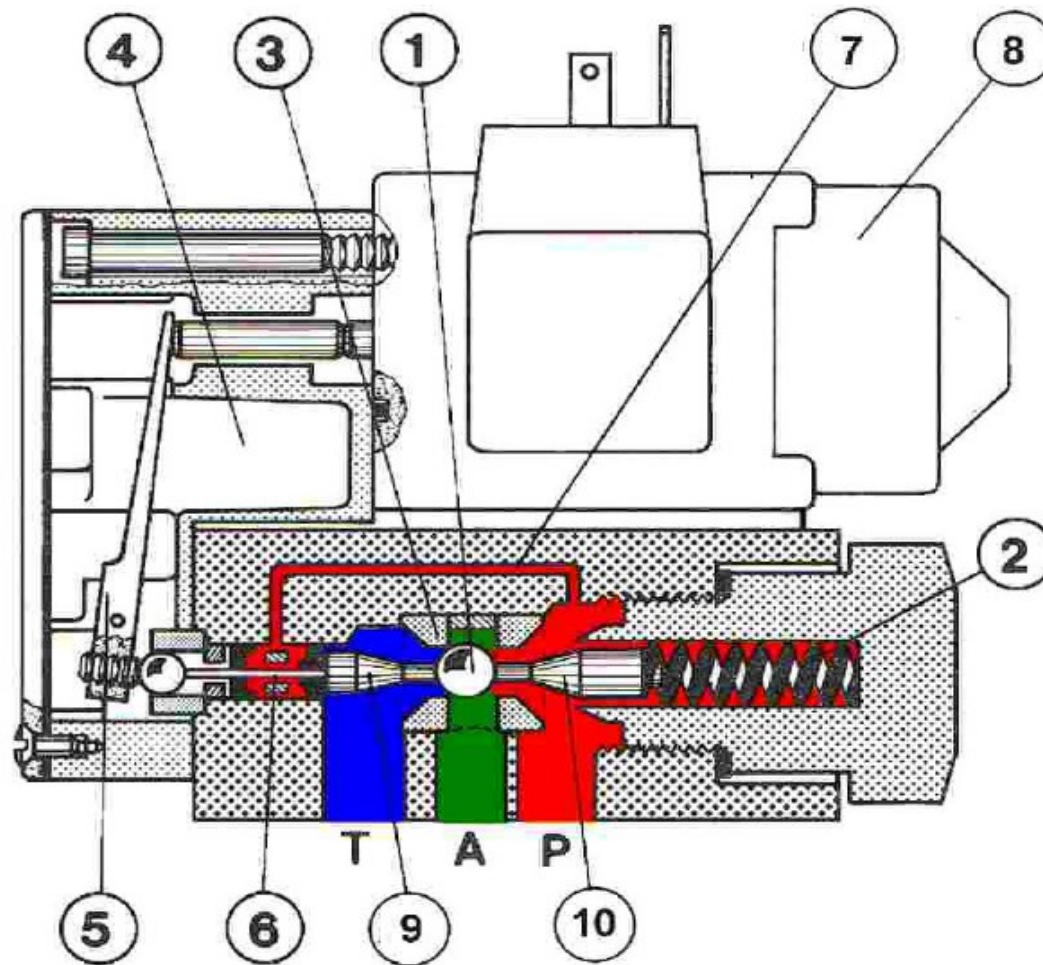
- po 10 [min] w przypadku elektromagnesów mokrych,
- po 60 [min] w przypadku elektromagnesów suchych.

Rozdzielacze suwakowe mają pewne wady ujawniające się w zakresie dużych natężeń przepływu i dużych ciśnień, zaliczamy tutaj:

- **niemożność uzyskania pełnej szczelności między suwakiem a korpusem, co przy dużych ciśnieniach powoduje dość duże przecieki i niemożność utrzymania silnika/siłownika w bezruchu,**
- **zwiększone opory ruchu suwaka w korpusie, ograniczające możliwości sterowania jednostopniowego elektromagnesami.**
- **Wymienionych wad nie mają rozdzielacze zaworowe, które uważa się za lepsze, tańsze i bardziej niezawodne w następujących warunkach:**
 - **przy ciśnieniach przekraczających 30 [MPa],**
 - **przy bardzo dużych natężeniach przepływu, przekraczających znacznie 500 [dm³/min].**

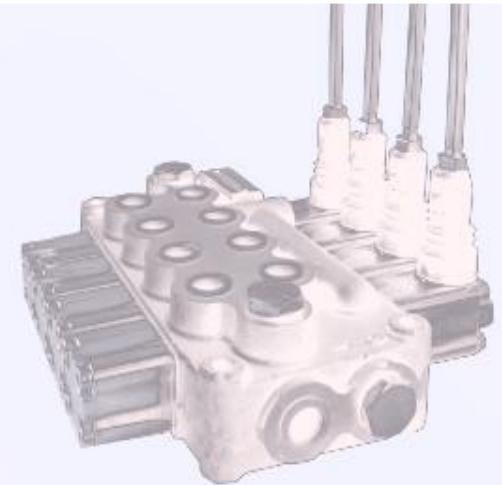
Schemat rozdzielacza sterowanego elektrycznie

1 – kulka, 2 - sprężyna, 3 - gniazdo, 4 - wspornik, 5 - dźwignia, 6 - trzpień, 7 – kanał dla hydrostatycznego zrównoważenia kulki, 8 - elektromagnes, 9, 10 - popychacze

Elementy sterujące ciśnieniem

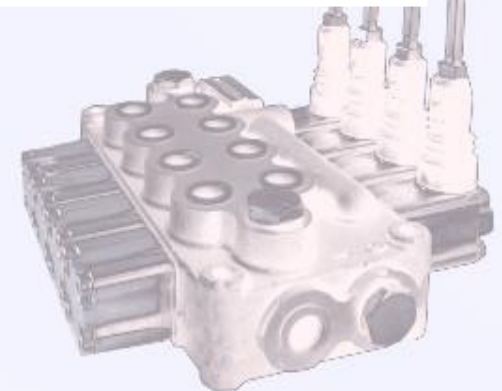
Zadaniem elementów sterujących ciśnieniem – nazywanych skrótowo zaworami ciśnieniowymi – jest wpływanie w określony sposób na wartość ciśnienia w układzie hydrostatycznym lub jego części.

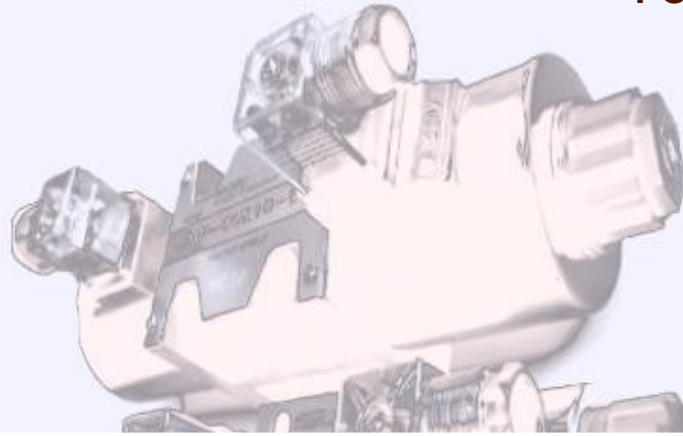

Ze względu na funkcję spełnianą w układzie hydrostatycznym rozpatrujemy:

- 1. Zawory maksymalne.**
- 2. Zawory redukcyjne.**
- 3. Zawory przełączające.**

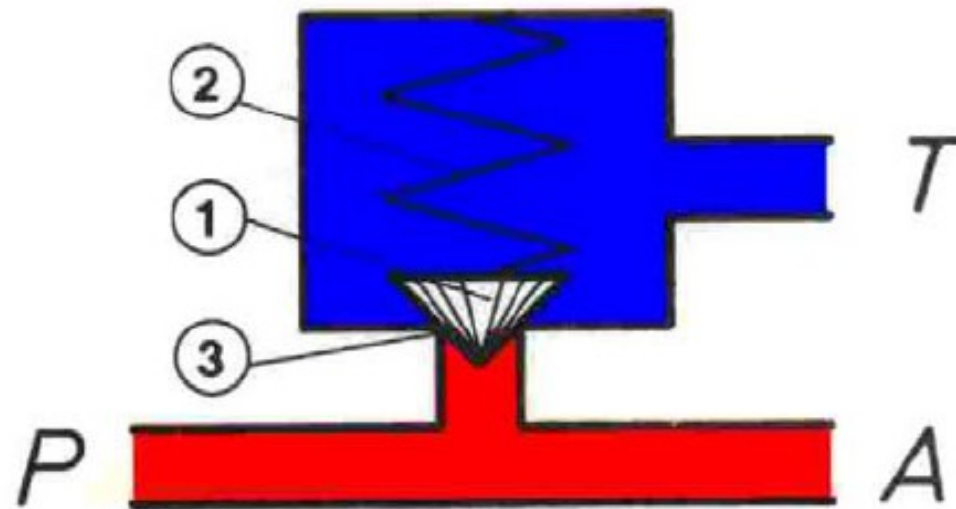
Podstawowym zadaniem zaworów maksymalnych jest zabezpieczenie układu hydrostatycznego lub jego części przed wzrostem ciśnienia ponad dopuszczalną wartość.

Ze względu na charakter pracy spotykamy dwie odmiany funkcjonalne zaworów maksymalnych:

- **zawory bezpieczeństwa,**
- **zawory przelewowe.**

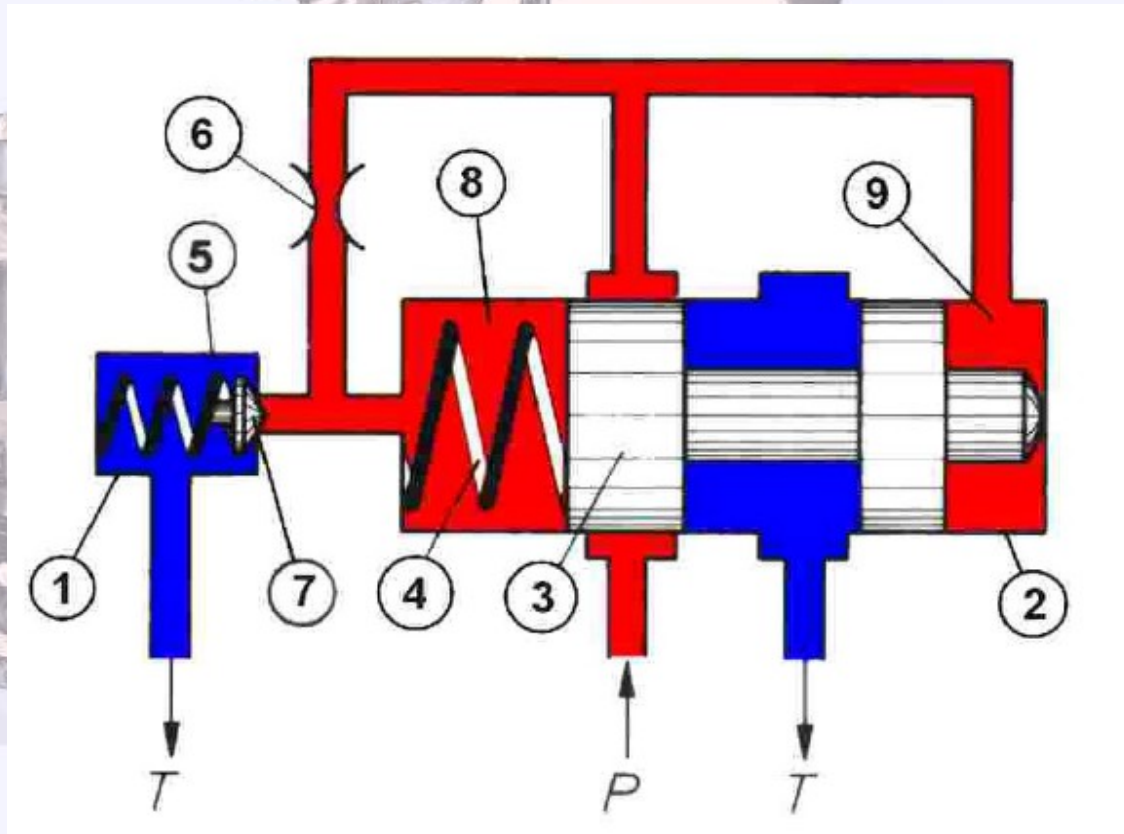
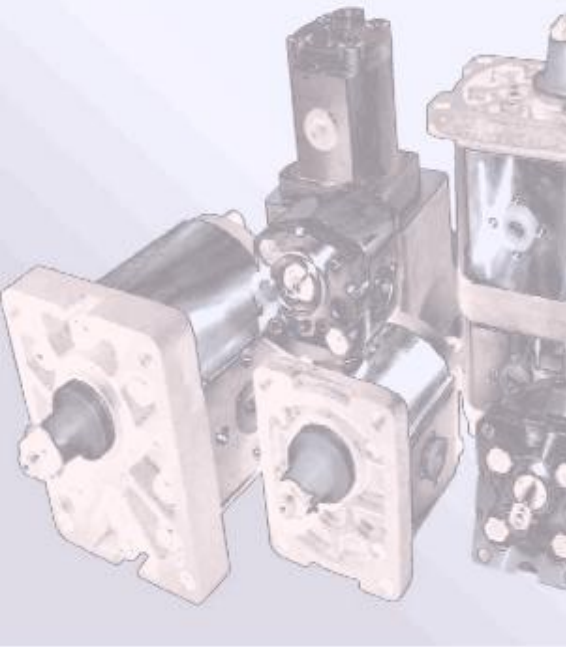

Zasada działania zaworu maksymalnego

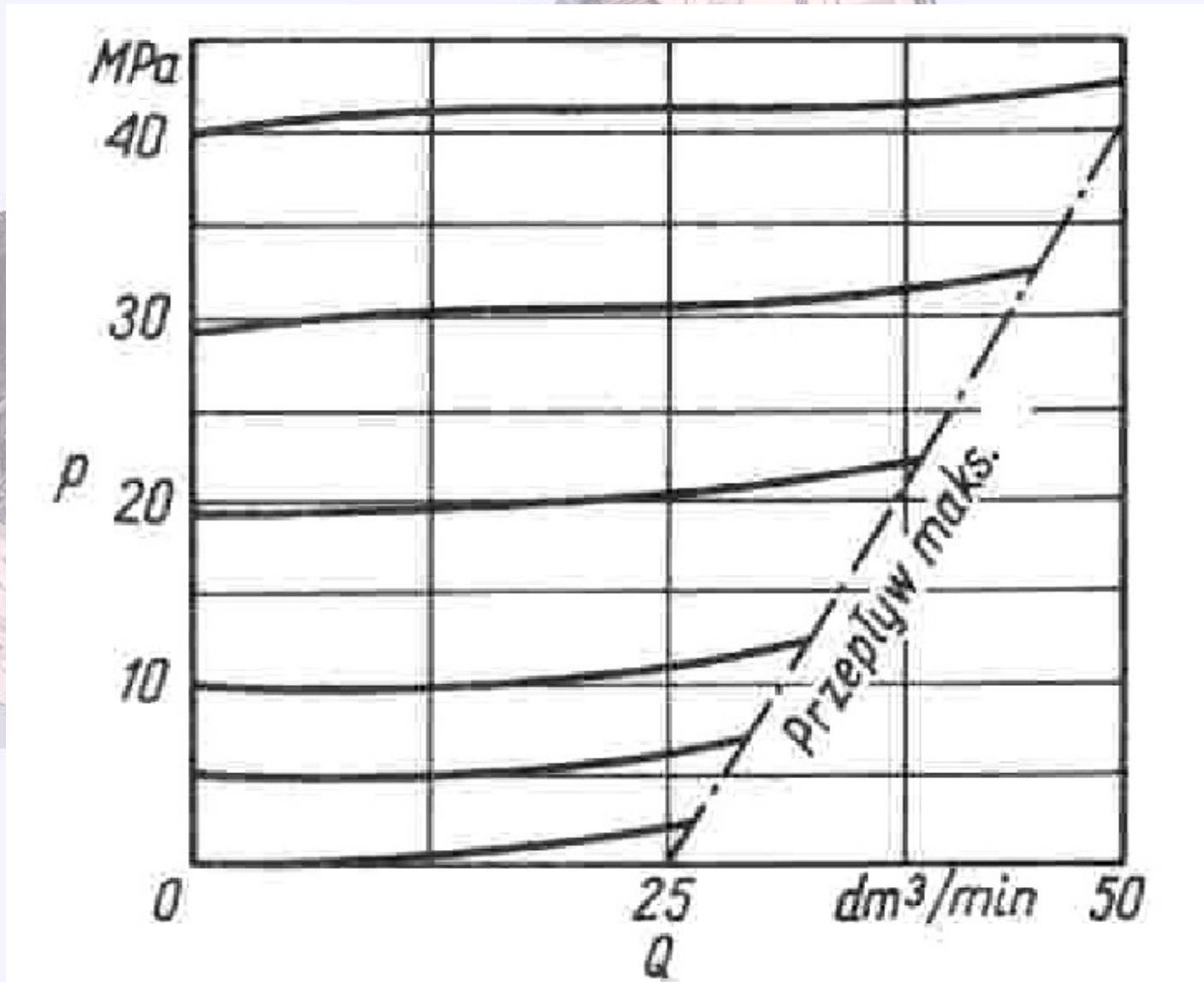

1 - grzybek, 2 - sprężyna, 3 - gniazdo, P-A - przyłącze wysokiego ciśnienia, T - przyłącze do zbiornika

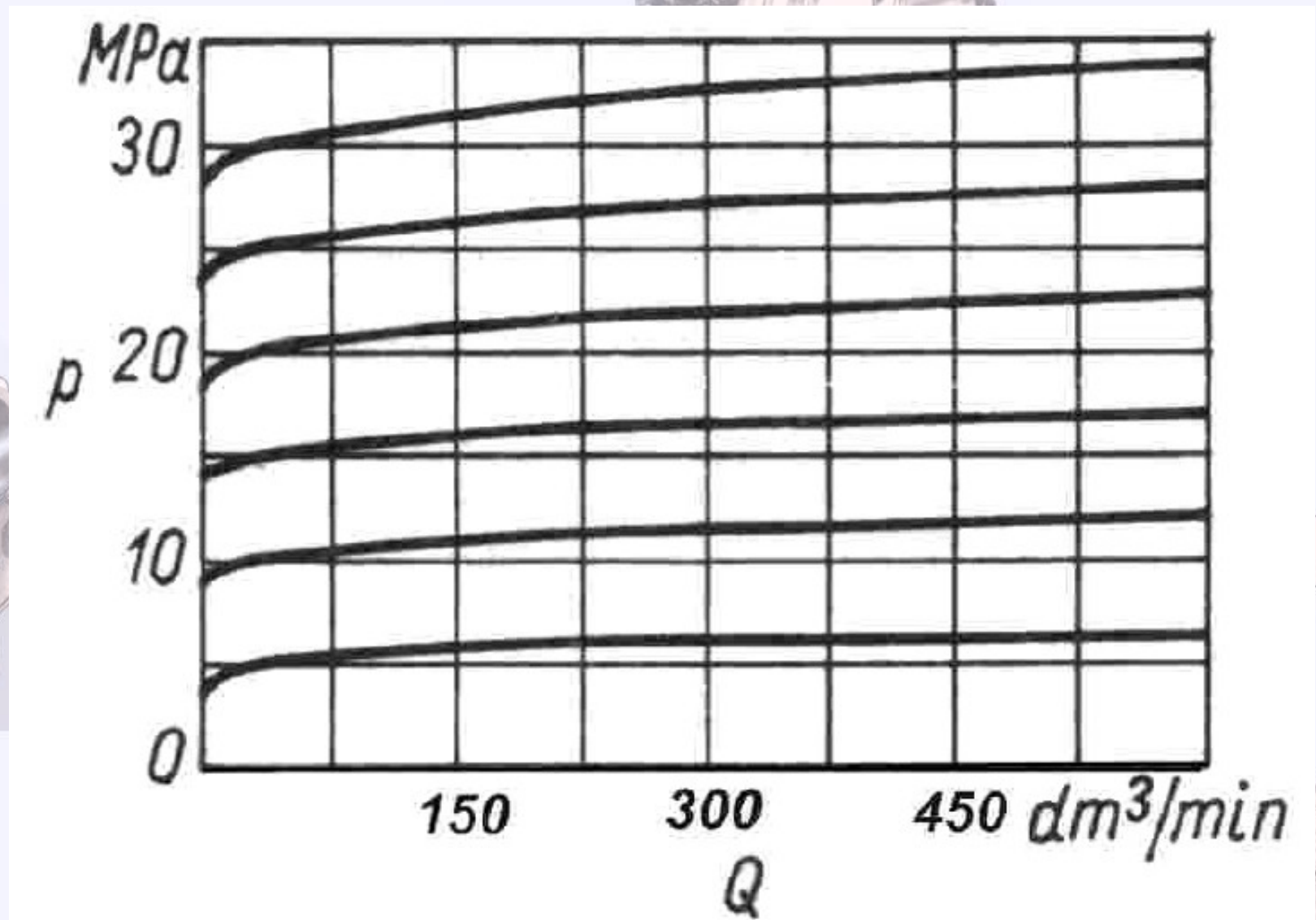
Zasada działania zaworu maksymalnego, dwustopniowego

1 - zawór wstępny wzniosowy, 2 - zawór główny suwakowy, 3 - suwak, 4 - sprężyna o małej sztywności, 5 - sprężyna o sztywności dostosowanej do ciśnienia pracy zaworu, 6 - dysza, 7 - grzybek, 8, 9 - komory, P - przyłącze wysokiego ciśnienia, T - przyłącza do zbiornika

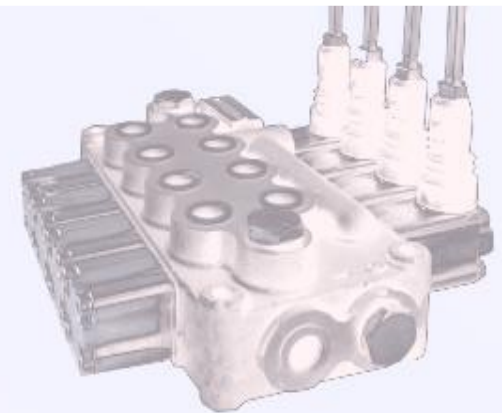
Charakterystyki przepływowe statyczne zaworu maksymalnego jednostopniowego

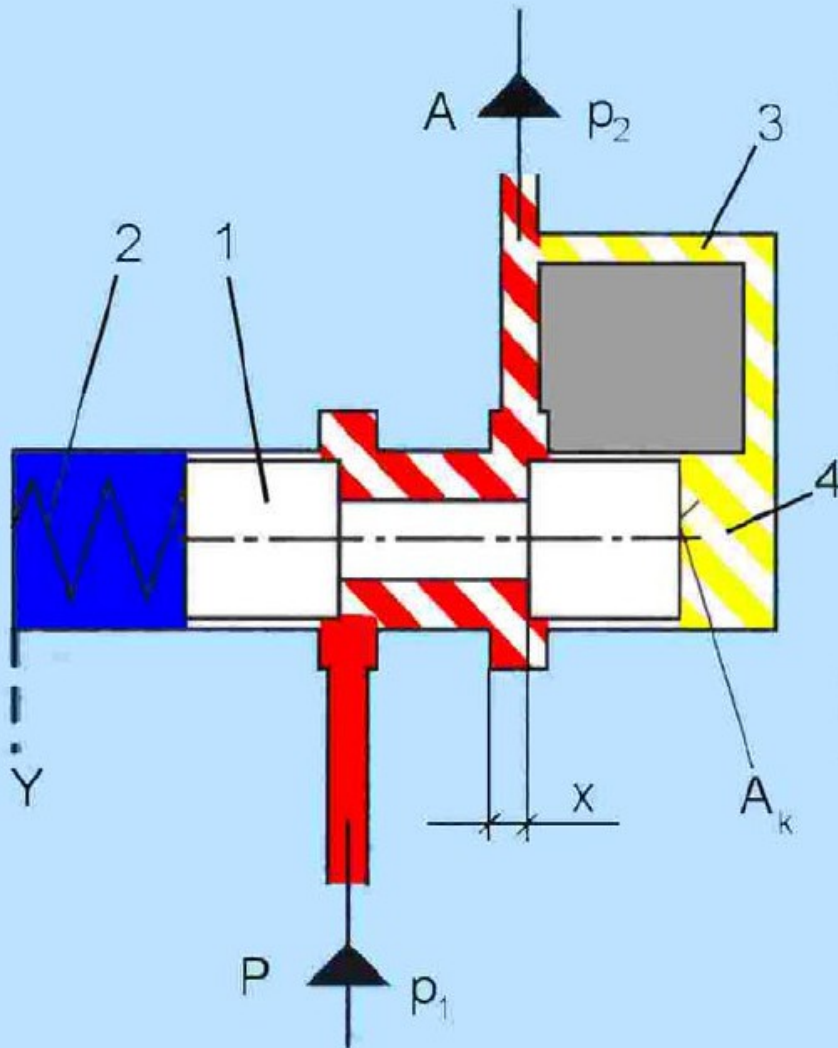
Charakterystyki przepływowe statyczne zaworu maksymalnego dwustopniowego

Zawory redukcyjne

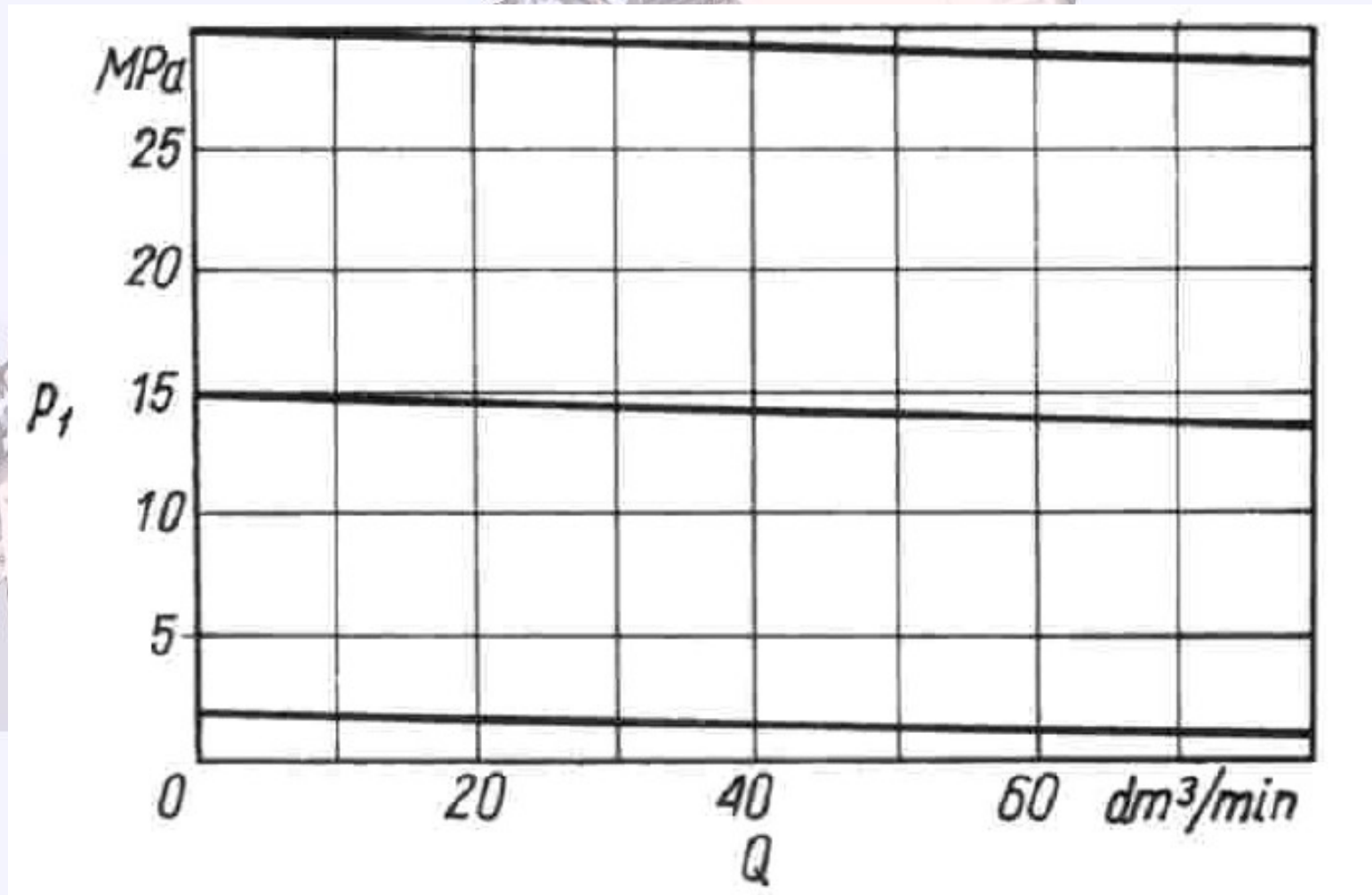
Zadaniem zaworów redukcyjnych jest redukcja i stabilizacja ciśnienia cieczy opuszczającej zawór, a więc przeciwdziałanie wahaniom ciśnienia w otoczeniu zaworu. Wahania te mogą być spowodowane zmiennymi warunkami pracy układów zasilanych z zaworu.

Zasada działania zaworu redukcyjnego

- 1 - suwak,
- 2 - sprężyna,
- 3 - kanał wewnętrznego ciśnieniowego sprzężenia zwrotnego,
- 4 - komora,
- P – przyłącze wysokiego ciśnienia,
- A - przyłącze ciśnienia zredukowanego,
- p_1 - wysokie ciśnienie,
- p_2 - ciśnienie zredukowane,
- x - szerokość przekroju przepływowego,
- A_k - czołowa powierzchnia suwaka

Charakterystyki przepływowe statyczne zaworu redukcyjnego dwustopniowego

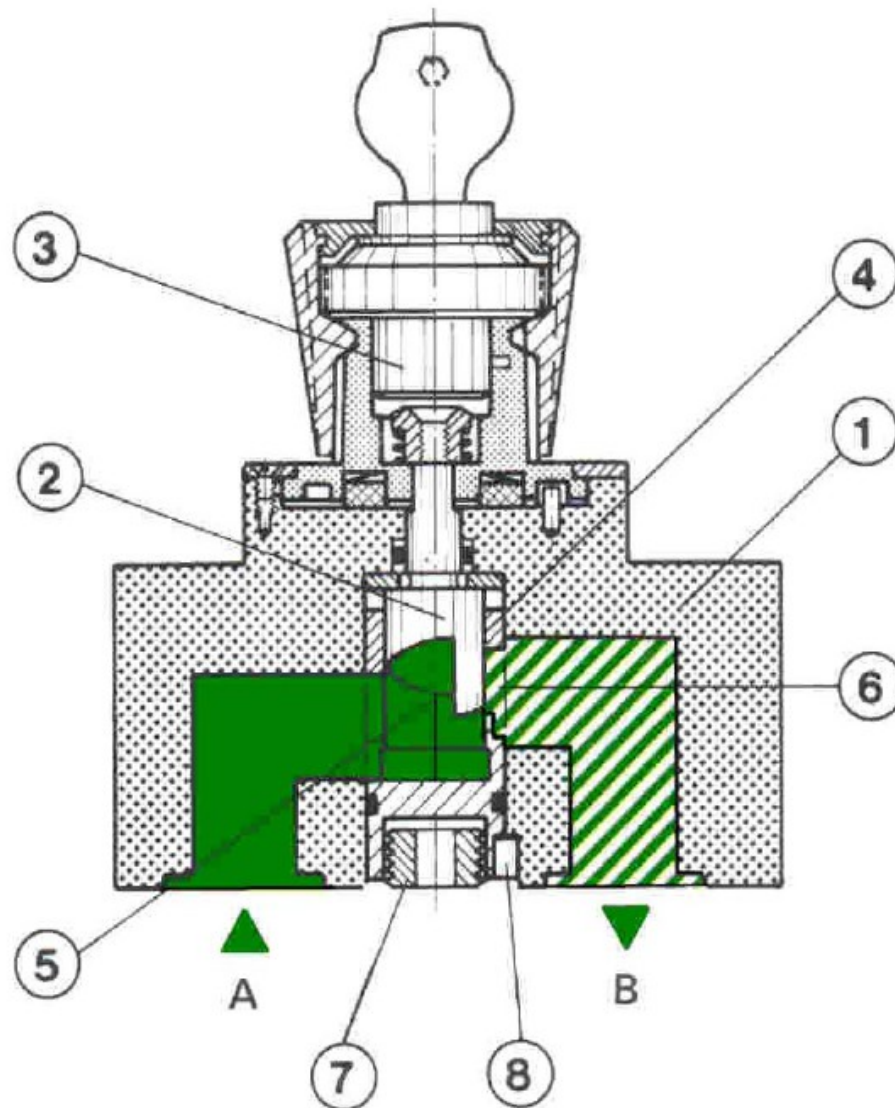

Elementy sterujące natężeniem przepływu

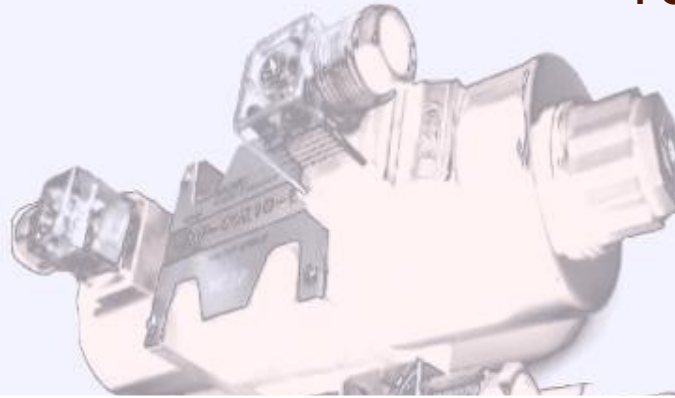
Zadaniem tej grupy elementów jest nastawianie lub nastawianie i stabilizacja natężenia przepływu cieczy roboczej podawanej do odbiorników hydraulicznych.

Możliwe jest także synchroniczne podawanie cieczy do kilku odbiorników jednocześnie lub synchroniczny odbiór cieczy z odbiorników. Zakładając, że odbiornikami cieczy roboczej są silniki hydrauliczne lub siłowniki, możemy zauważyć, że wymienione wyżej operacje związane z natężeniem i przepływem będą prowadziły w efekcie do nastawiania, nastawiania i stabilizacji lub do synchronizacji prędkości rozwijanych przez te odbiorniki.

Schemat nastawnego zaworu dławiącego dwukierunkowego

- 1 - korpus,
- 2 - trzpień dławiący,
- 3 - pokrętło,
- 4 - tuleja,
- 5 - krzywka dławiąca,
- 6 - okno,
- 7 - śruba ustalająca,
- 8 - kołek,
- A - B - preferowany kierunek przepływu

Właściwości statyczne zaworów dławiących można opisać za pomocą wzoru:

$$Q = f_d \sqrt{\frac{2 \Delta p}{\rho \xi}}$$

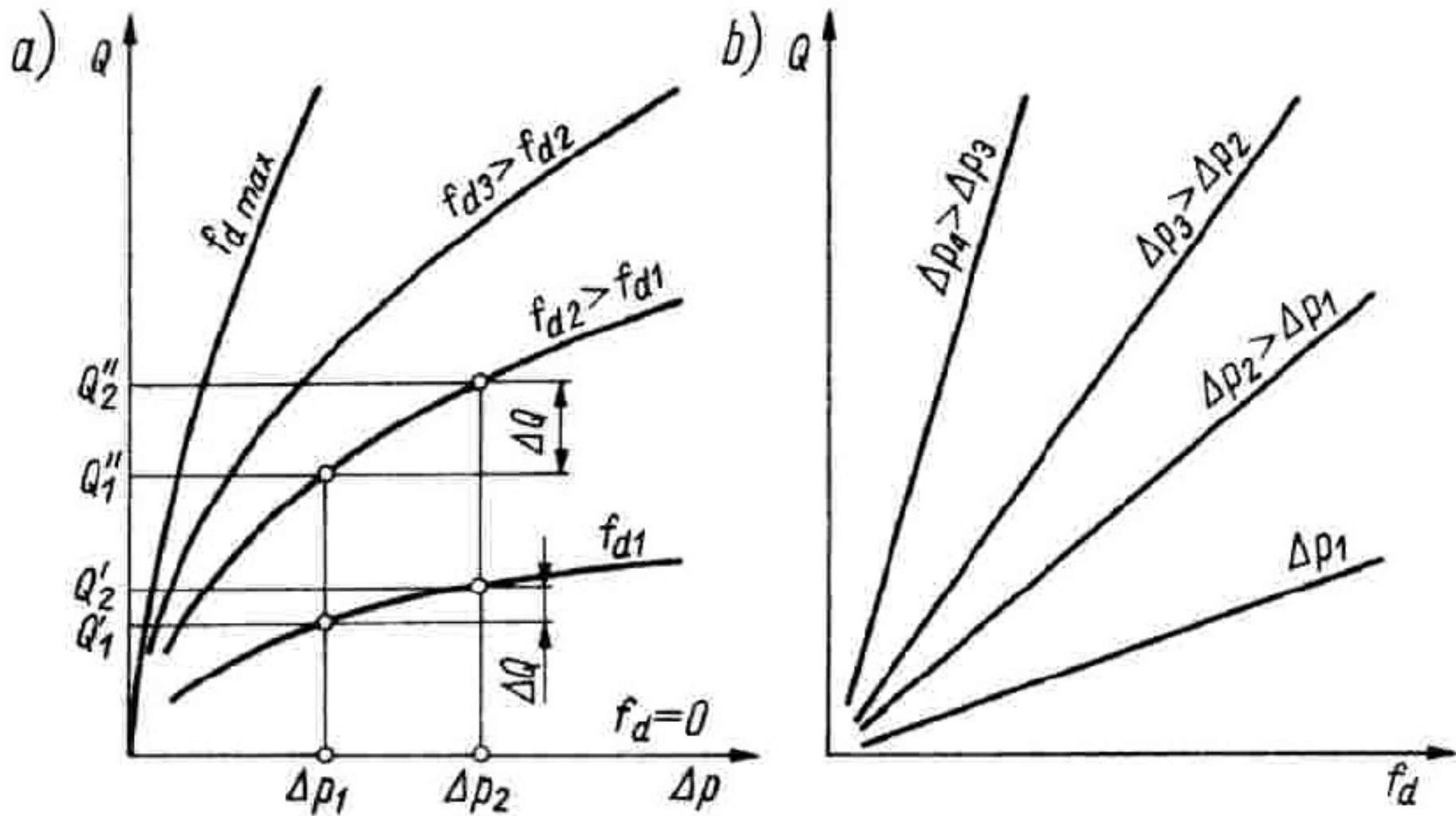
Q - natężenie przepływu cieczy przez zawór [m/s],

Fd - powierzchnia przekroju przepływowego [m²],

Δp - spadek ciśnienia na zaworze [Pa],

ρ - gęstość cieczy roboczej [kg/m³],

ξ - współczynnik miejscowych strat ciśnienia na zaworze.

Charakterystyki statyczne zaworu dławiącego:

- a) przepływowe,
- b) regulacyjne.

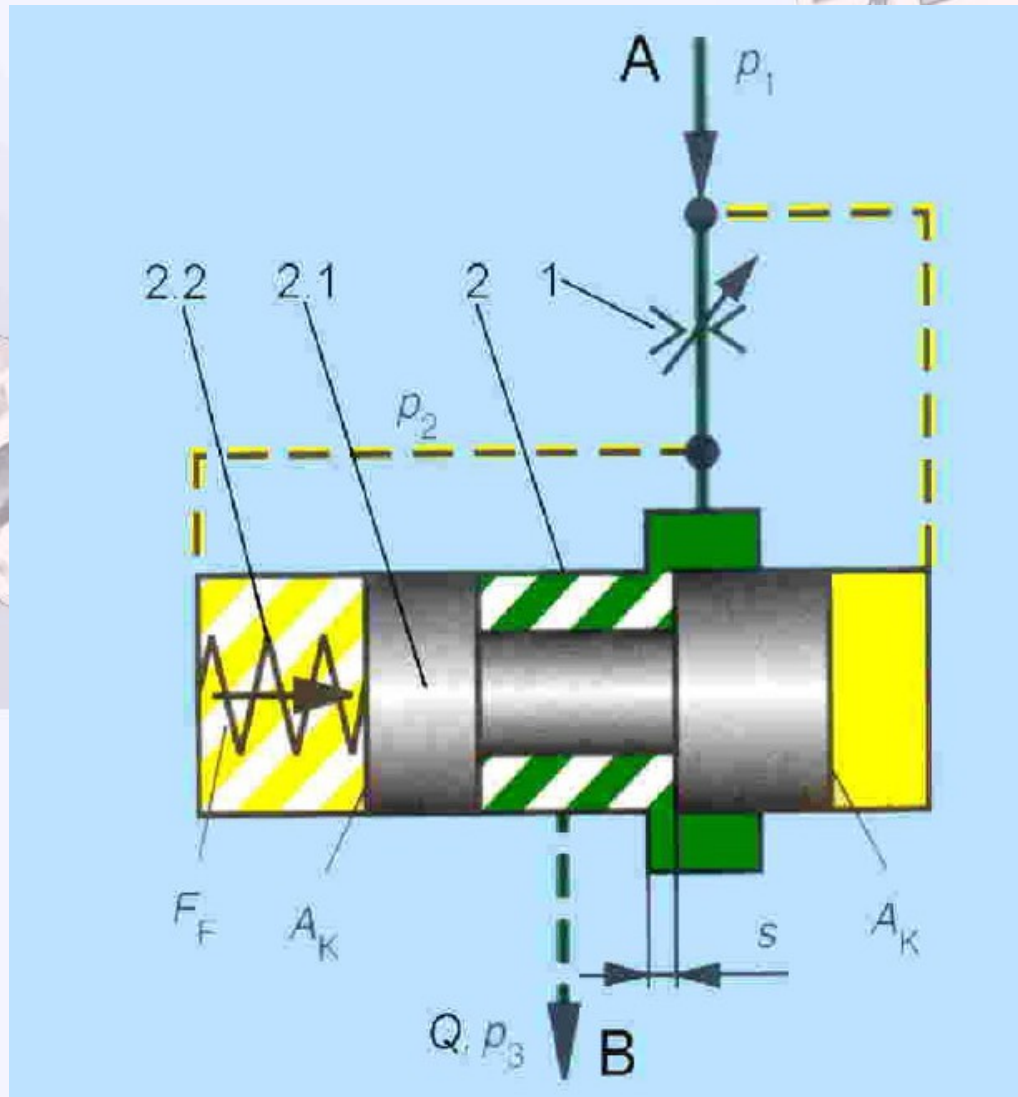
Regulatory przepływu

Zadaniem każdego regulatora przepływu jest nastawianie i stabilizacja natężenia przepływu cieczy podawanej do odbiornika.

Ze względu na stosowane rozwiązania konstrukcyjne spotyka się następujące odmiany regulatorów przepływu:

- dwudrogowe,**
- trójdrogowe.**

Zasada działania regulatora dwudrogowego

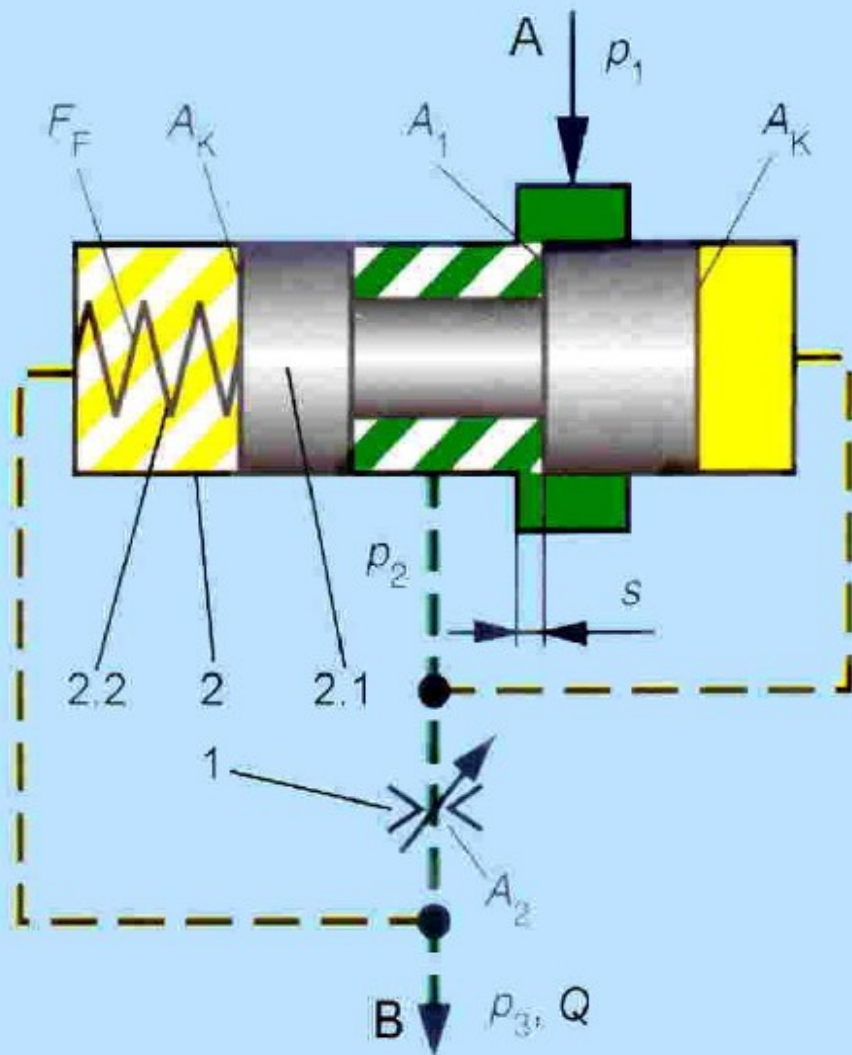
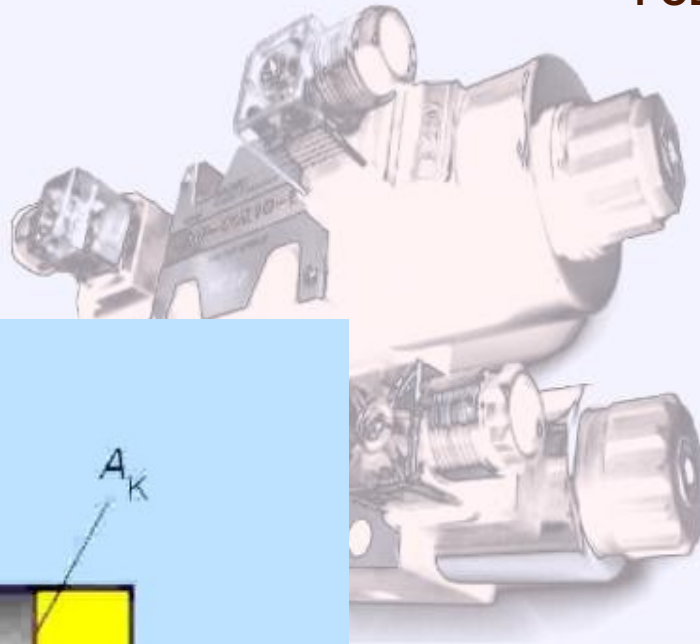
Zasada działania regulatora dwudrogowego z zaworem zasadniczym 1 umieszczonym przed pomocniczym 2

2.1 - suwak zaworu pomocniczego,

2.2 - sprężyna zaworu pomocniczego,

A - przyłączy ze stacji zasilającej,

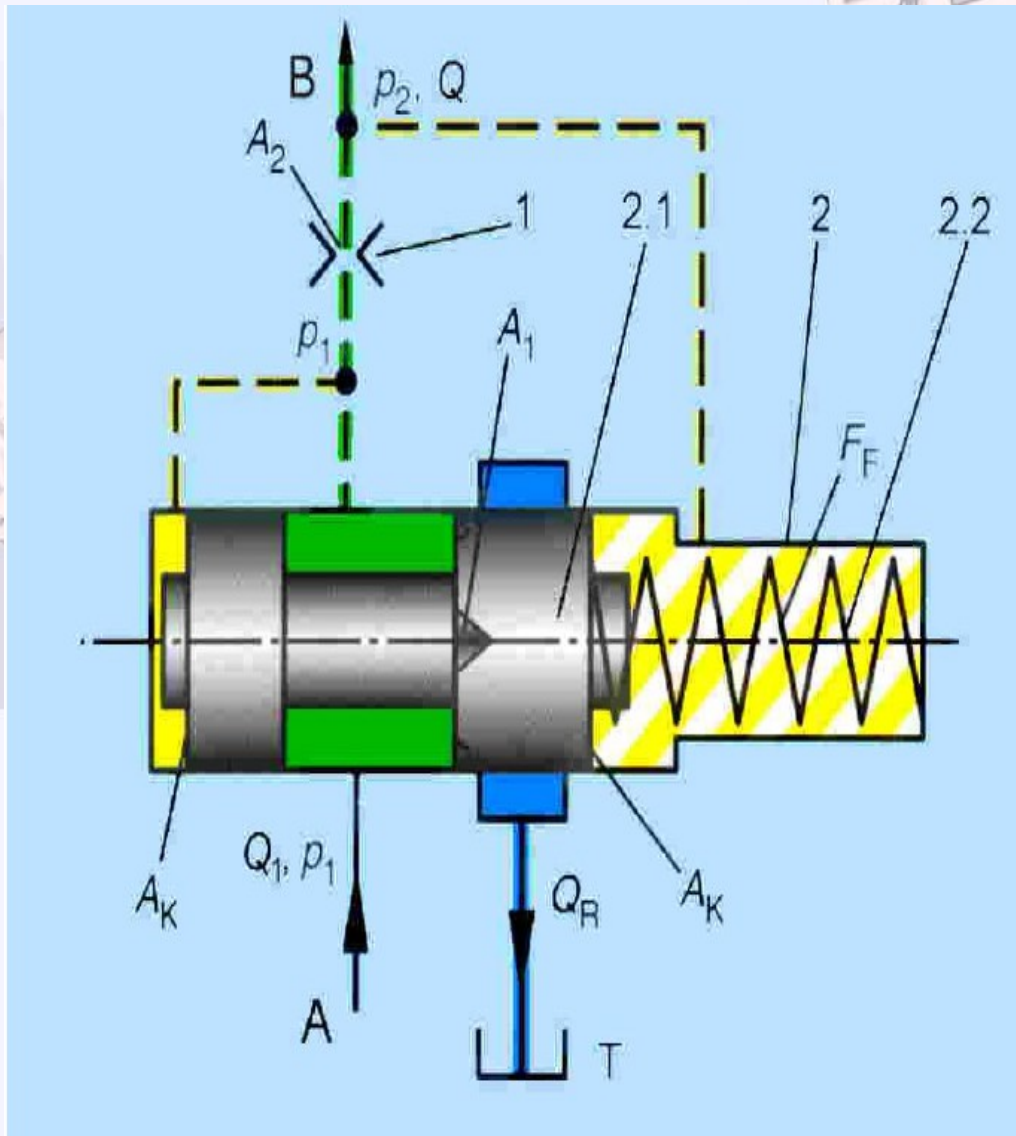
B - przyłączy do odbiornika

Zasada działania regulatora dwudrogowego z zaworem zasadniczym 1 umieszczonym za pomocniczym 2

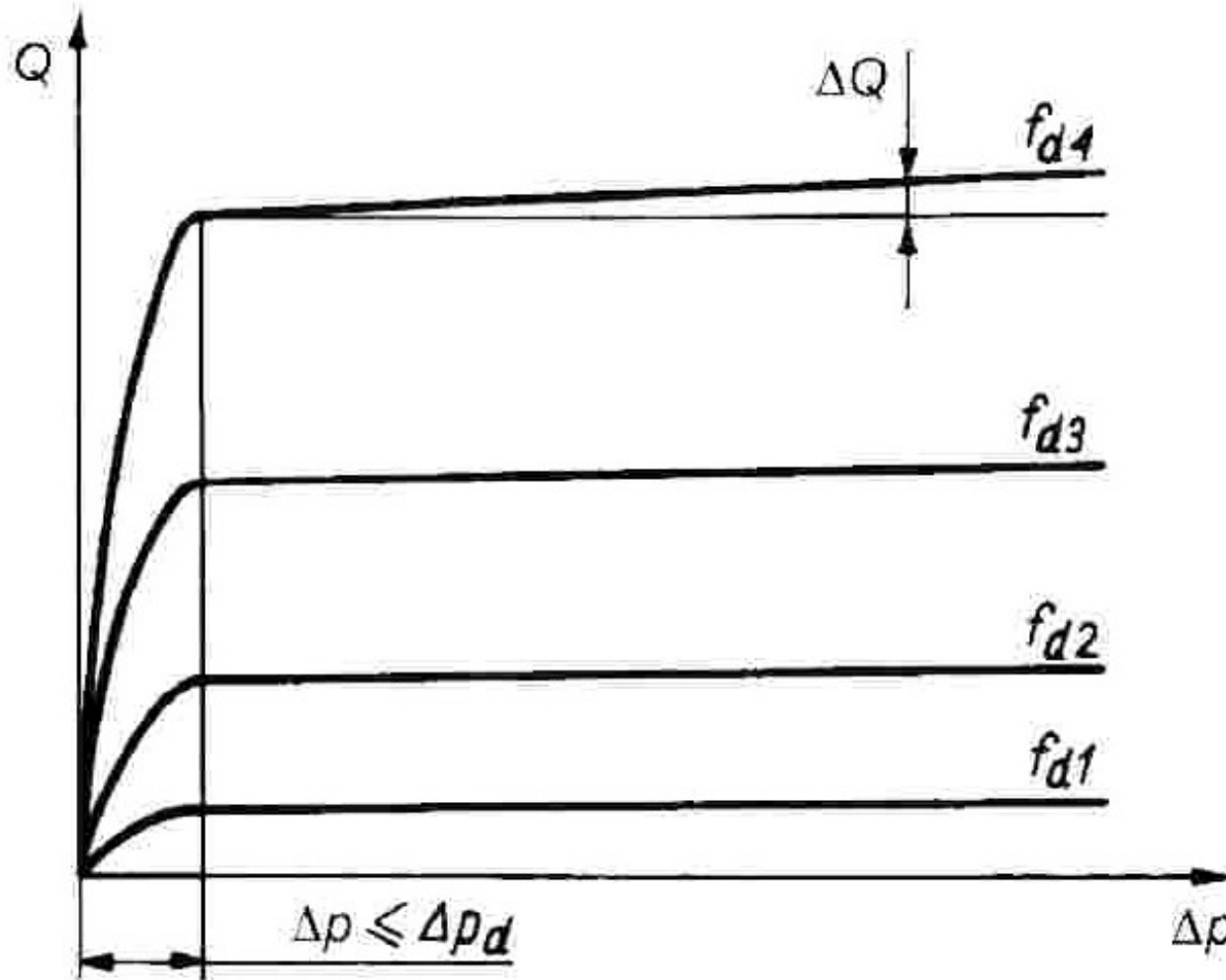
2.1 - suwak zaworu pomocniczego,
 2.2 - sprężyna zaworu pomocniczego,
 A - przyłącze ze stacji zasilającej,
 B - przyłącze do odbiornika

Zasada działania regulatora trójdrogowego

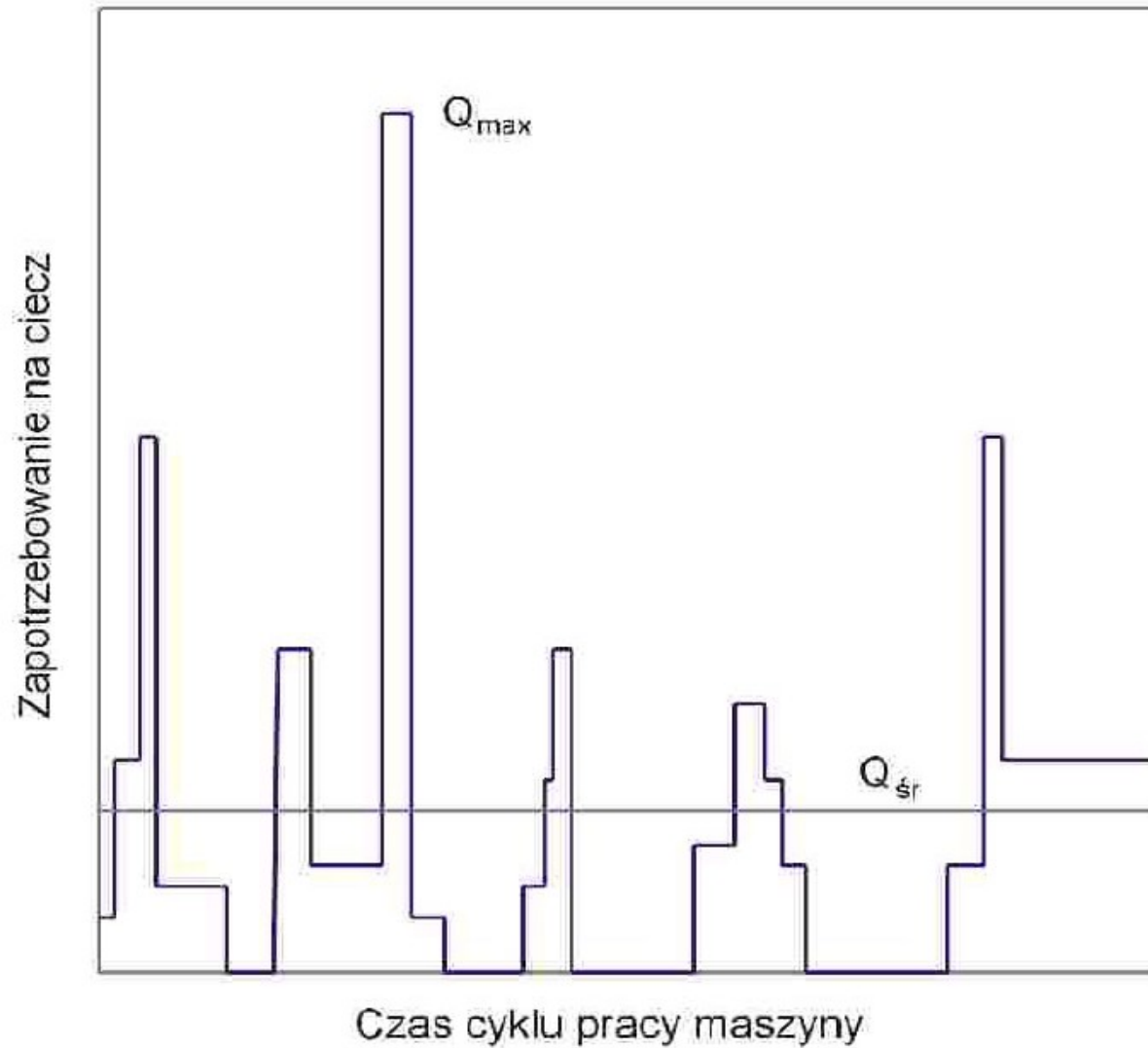

- 1 – zawór zasadniczy,
- 2 - zawór pomocniczy,
- 2.1 - suwak zaworu pomocniczego,
- 2.2 – sprężyna zaworu pomocniczego,
- A - przyłącze ze stacji zasilającej, B - przyłącze do odbiornika,
- T - przyłącze do zbiornika

Charakterystyki statyczne przepływowe regulatora przepływu

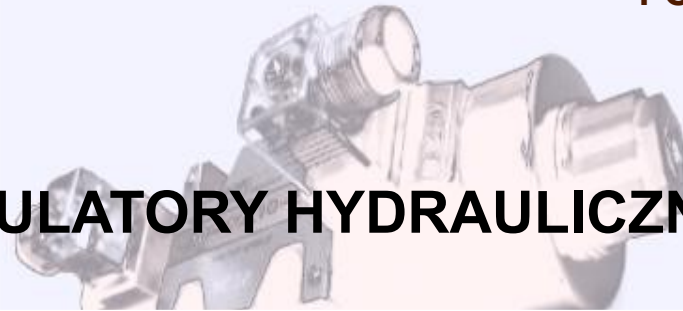

Δp - spadek ciśnienia na zaworze zasadniczym założony przez producenta i wynoszący zwykle 0.2 - 1 MPa

**Bilans zapotrzebowania
na ciecz kilku układów
hydraulicznych
pracujących w różnych
taktach cyklu
roboczego maszyny,
zasilanych z jednej
stacji**

AKUMULATORY HYDRAULICZNE

Głównym zadaniem akumulatora hydraulicznego jest gromadzenie cieczy pod ciśnieniem w okresach zmniejszonego zapotrzebowania i oddawanie jej do układu podczas zwiększonego zapotrzebowania.

W zależności od sposobu realizacji tego oddziaływania rozróżniamy:

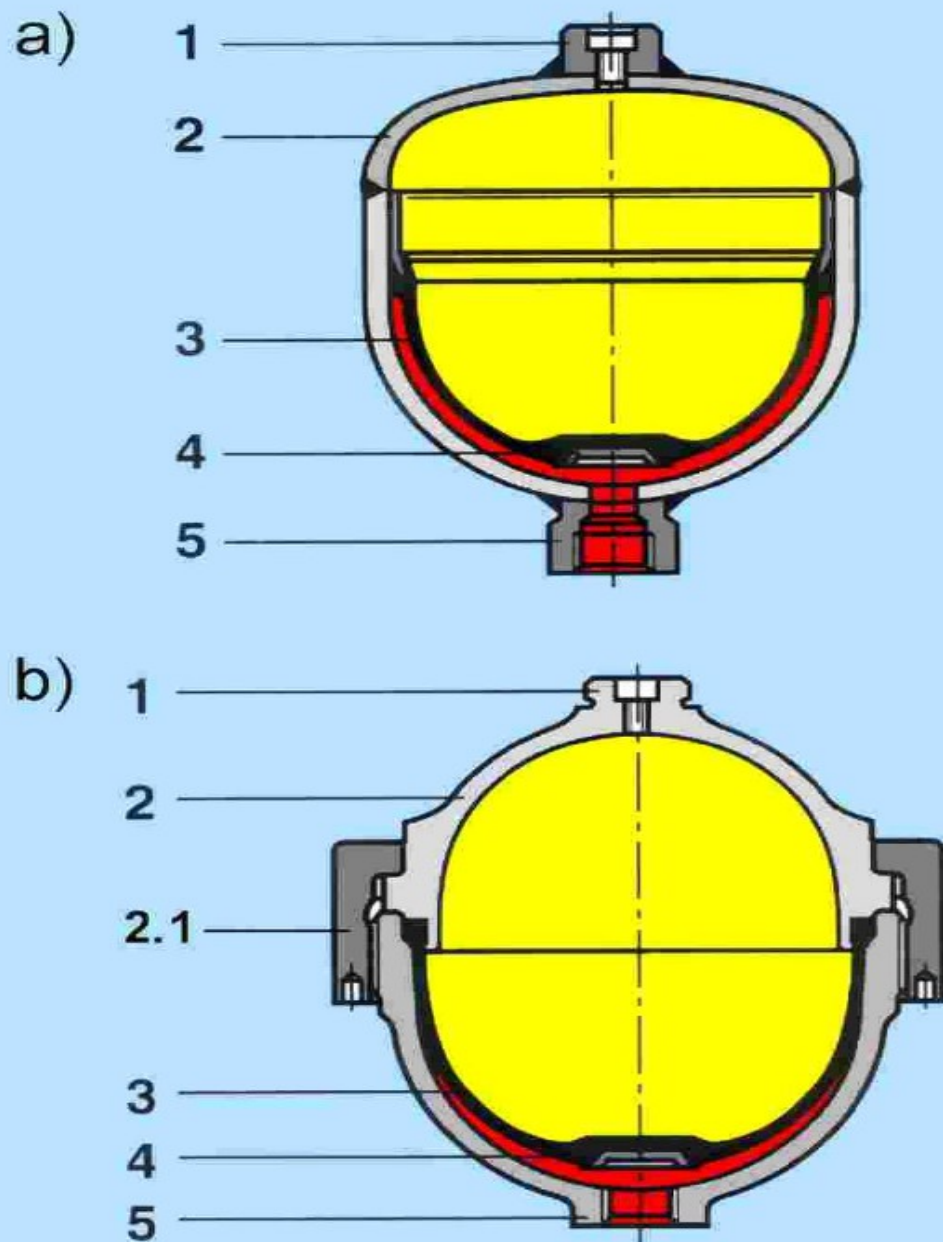
1. Akumulatory ciężarowe.
2. Akumulatory sprężynowe.
3. Akumulatory gazowe.

Najlepsze właściwości mają akumulatory ciężarowe, gdyż odznaczają się stałością ciśnienia.

Mimo to nie znajdują one obecnie zastosowania ze względu na dużą masę i wymiary.

Akumulatory sprężynowe mają nieco gorsze charakterystyki od ciężarowych i jednocześnie lepsze od gazowych.

Akumulatory te również nie są one stosowane ze względu na niskie ciśnienia robocze i małe pojemności.

Akumulatory membranowe:

a) - spawany,

b) - skręcany,

1 – przyłącze zaworu gazowego,

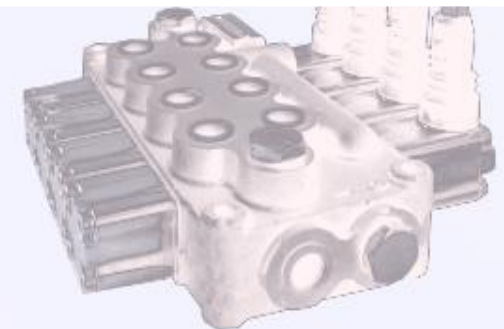
2 - zbiornik ciśnieniowy,

2.1 - obejma,

3 - membrana,

4 - zawór płytkowy,

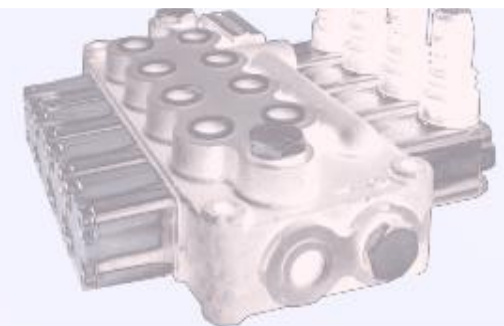
5 - przyłącze cieczowe

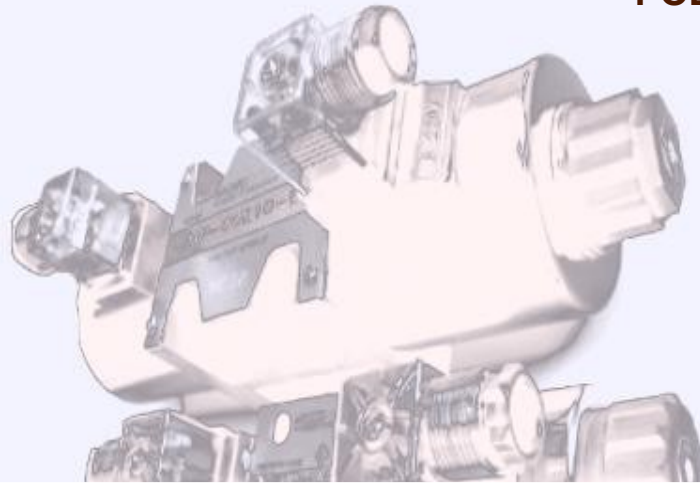

FILTRACJA I FILTRY

Badania przyczyn awarii układów hydraulicznych dowiodły, iż w większości przypadków ich uszkodzenia powstały na skutek niewystarczającej filtracji cieczy roboczej.

Skuteczne oczyszczenie cieczy roboczej z zanieczyszczeń zwiększa trwałość ważnych elementów, zmniejsza przerwy w pracy układów hydraulicznych oraz obniża koszty ich naprawy. Dlatego tak ważne jest wyposażenie układu hydraulicznego w filtry czyli elementy oczyszczające i chroniące ciecz przed zabrudzeniem.

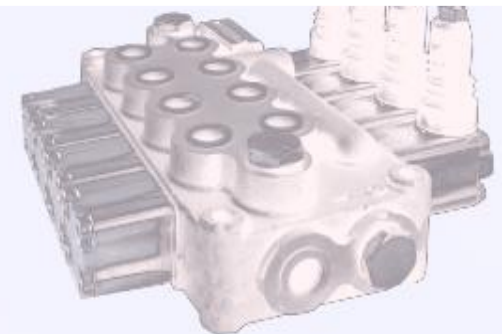

Ze względu na pochodzenie, zanieczyszczenia możemy podzielić na:

Zanieczyszczenia pierwotne – powstałe bezpośrednio w procesie produkcyjnym lub podczas przechowywania i transportu cieczy.

Zanieczyszczenia wtórne – powstałe podczas pracy układu w skutek zużycia ściernego krawędzi sterujących, erozji uszczelnień oraz jako produkty utleniania się cieczy. Do tej grupy zaliczymy również cząstki absorbowane przez układ z otoczenia w którym on pracuje.

Ze względu na stan skupienia, zanieczyszczenia dzielimy na:

Cząstki stałe o twardych i ostrych krawędziach. Zaliczamy tu cząstki takich materiałów jak korund, żelazo, aluminium, cząstki farby i rdzy. Cząstki stałe są najbardziej szkodliwe dla elementów hydraulicznych powodując ich trwałe zużycie ściernie.

Cząstki miękkie i galaretowate. Są to cząstki zanieczyszczeń wytwarzane w procesie erozji uszczelnień i przewodów oraz jako produkty utleniania cieczy roboczej. Tego typu zanieczyszczenia gromadzą się w szczelinach elementów będących w ruchu powodując ich zaklejenie (tzw. obliterację) oraz zwiększając opory ruchu.

Substancje rozpuszczone w cieczy roboczej. Substancje te są produktami starzenia cieczy roboczej. Odpowiedzialne są za pogorszenie jej właściwości, zmiany lepkości i zwiększenie agresywności chemicznej cieczy w stosunku do uszczelnień i materiałów konstrukcyjnych.

Podział filtrów

Ze względu na obciążenia ciśnieniowe występujące w układzie, filtry możemy podzielić na:

- Filtry wysokociśnieniowe – instalowane w gałęzi wysokiego ciśnienia czyli w przewodzie tłocznym pompy lub bezpośrednio przed wrażliwym na zanieczyszczenie elementem np. rozdzielaczem proporcjonalnym lub serwozaworem.
- Filtry niskociśnieniowe – instalowane w gałęzi niskiego ciśnienia czyli w przewodzie ssawnym lub spływowym do zbiornika.

Ze względu na miejsce osadzania się zanieczyszczeń w przegrodach filtracyjnych, filtry dzielimy na:

- Filtry powierzchniowe – zanieczyszczenia absorbowane są przez filtr na powierzchni przegrody.
- Filtry wgłębne – zanieczyszczenia absorbowane są w głębi przegrody filtracyjnej.

Dokładność filtracji układu hydraulicznego wyznacza najbardziej wrażliwy na zanieczyszczenia element.

Elementy hydrauliczne	Zalecana absolutna dokładność filtracji [μm]
Pompy zębate	20
Siłowniki	20
Rozdzielacze	20
Zawory bezpieczeństwa	20
Zawory dławiące	20
Pompy tłokowe	10
Pompy łopatkowe	10
Pozostałe zawory ciśnieniowe	10
Zawory proporcjonalne	10
Serwozawory	5
Serwosiłowniki	5

Główne zadania, które powinien spełniać dobry filtr hydrauliczny wraz z miejscem montażu filtrów celem ich spełnienia:

1. Ogólna ochrona cieczy roboczej przed zanieczyszczeniami.

Filtry montowane w linii spływowej z układu, bezpośrednio przed zbiornikiem cieczy, lub kompletne układy do filtrowania w dodatkowym obwodzie filtrującym.

2. Ochrona elementów układu hydraulicznego wrażliwych na zanieczyszczenia.

Umieszczenia filtru możliwie jak najbliżej ochranianego elementu. Filtry te montowane są w gałęzi wysokiego ciśnienia układu, są to filtry tłoczne.

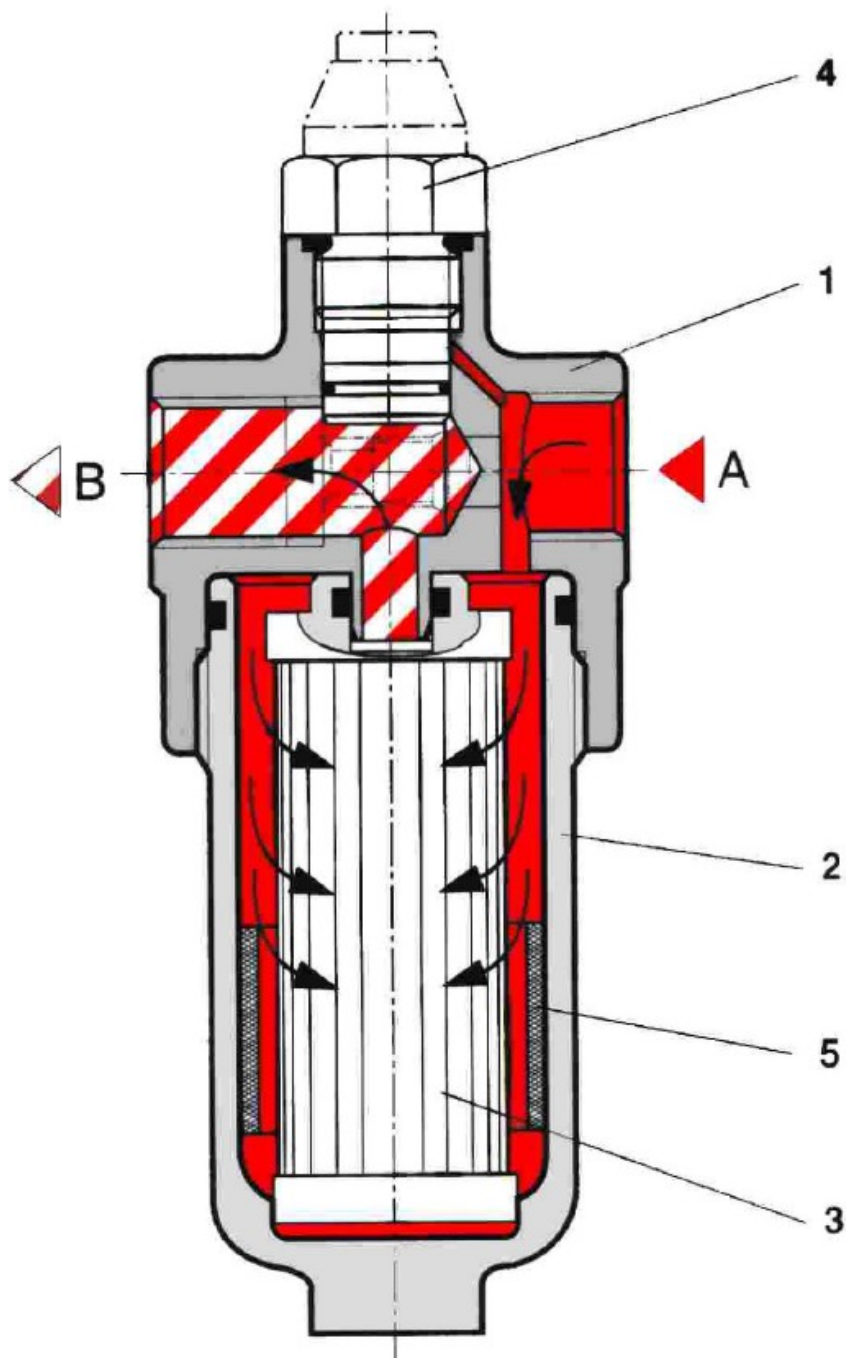
3. Ochrona układu hydraulicznego przed zanieczyszczeniami pochodzącymi z otoczenia.

Najczęściej filtry te montowane są razem z filtrami wlewowymi.

4. Ochrona układu hydraulicznego przed skutkami uszkodzenia elementów hydraulicznych.

Uszkodzenia te spowodowane są przede wszystkim przez duże cząstki zanieczyszczeń, które w układzie mogą pojawić się na skutek np. erozji zbiornika magazynującego ciecz.

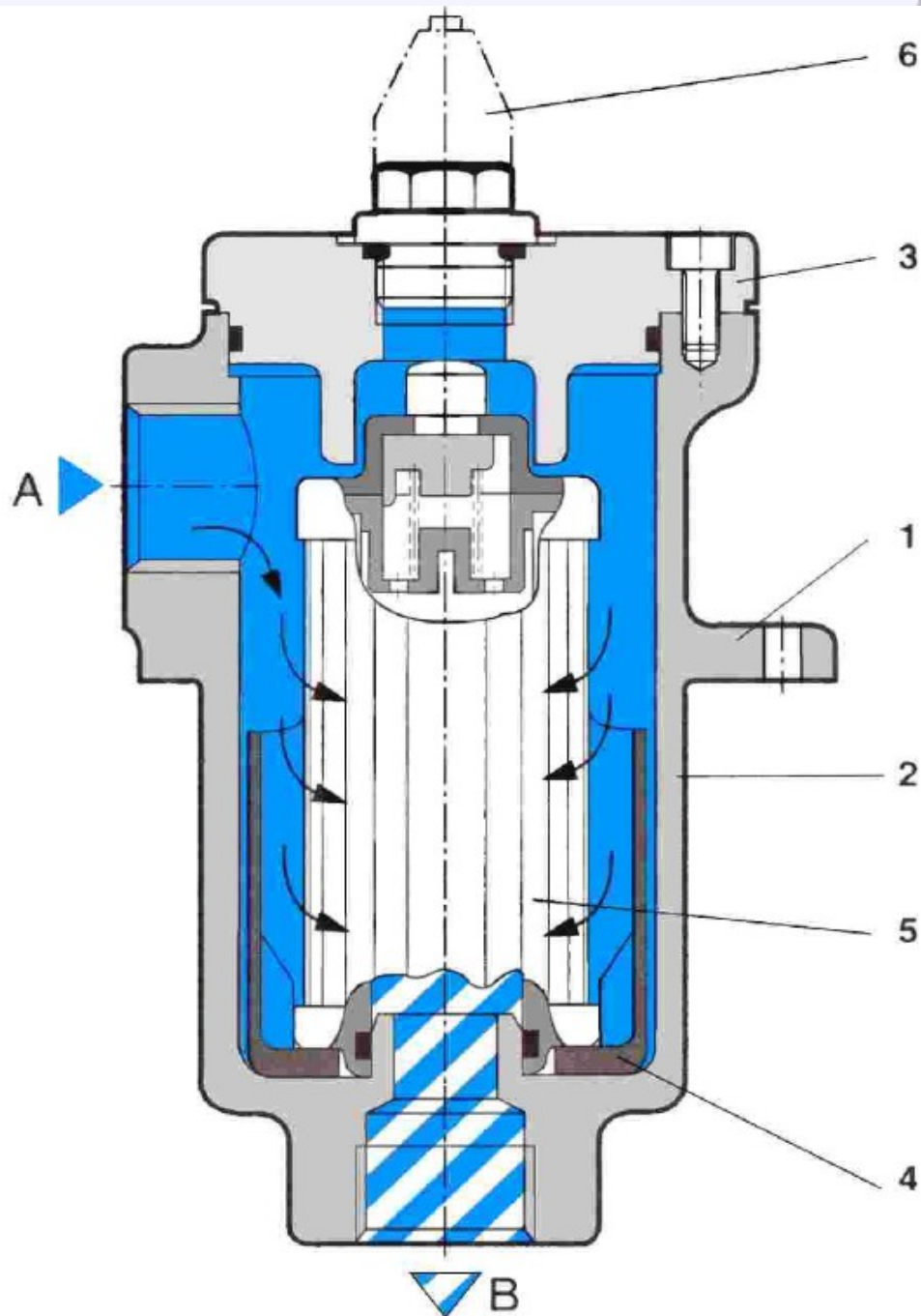
W celu zabezpieczenia elementów pompy przed uszkodzeniem (a tym samym elementów całego układu), należy zamontować w jej przewodzie po stronie ssawnej filtr ssawny.

Filtr tłoczny:

- 1 - głowica,
- 2 - korpus,
- 3 - wkład filtracyjny,
- 4 – przyłącze wskaźnika zabrudzenia,
- 5 - wkładka magnetyczna

Filtr sphywowy:

- 1 - kołnierz mocujący,
- 2 - korpus,
- 3 - głowica,
- 4 - wkład magnetyczny,
- 5 - wkład filtracyjny,
- 6 - wskaźnik zabrudzenia

